

Kajuk Gyula

Lélek és test

válogatott versek



Lélek és test

Kajuk Gyula

Lélek és test

válogatott versek

2012

© Kajuk Gyula, 2012
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-89239-1-2

Készítette:

 **Könyvműhely**.hu
A kis példányszámú
könyvgyártás specialistája

Előszó a kötethez

Különös kötetet tartunk kezünkben, mely egyetlen lendülettel magába szippantja érzékeny olvasóját. A kötet alcíme: válogatott versek, és miután költőnk szorgalmasan rója sorait, volt miből válogatnia. És a versek nyomán egy igazi költői világ, egy teljes világkép bontakozik ki előttünk, az érzések, érzelmek, érzékek teljes univerzuma, változatosan formált, kaleidoszkópszerűen villódzó színes képekben megfogalmazva.

A kötetet végigolvasva kirajzolódik előttünk a szerző képe is, egy teljes élettörténet bontakozik ki a szavak nyomán, egy személyiség, egyéniség, egy érzékeny, eleven, javakorabeli férfi, aki figyelmesen tanulmányozza környezetét és önmagát, és kíméletlen őszinteséggel rögzíti, amit tapasztalt. A gyűjteményben kavarnak az álmok képek, emlékek, élmények, sejtelmek, vágyak, tükröződések, asszociációk és rezonanciák, helyenként a szigorú valóság képeivel elegyedve.

A kötet értékét, súlyát növeli a rafinált szerkesztési mód is, bár az egyes versek ciklusokba szerveződnek, azok illeszkedése nem szigorú logika mentén történik, helyenként feszegetik a határokat, túlterjeszkednek a ciklus által meghatározott kereteken. Ugyanakkor az egyes ciklusok mégis egyközpontúak; mintegy koncentrikus körökbe szerveződve vetnek hullámokat, mint a tó tükörsíma vize a belé ejtett kő nyomán, és messzire vetődnek. Viszont bármelyik verset elővéve a részben mindig felcsillan az egész, mint egy fraktál képben, s mindezt a bántó, unalmas ismétlődéseket elkerülve képes megtenni.

A kötetet egyben olvasva időbeli ív is felrajzolódik; szinte érezni az évszakok változását, a költő korosodását, állandó keresését, az igazi társ utáni vágyódását, az elvesztése miatt érzett fájdalmát, a hiány ürességét, s a paradox módon soha bele nem törődő megbékélést. Így mintegy kettős arckép vázolódik fel; a költő mellett a múzsa idealizált képe is felbukkan. A záró ciklus, mely címében Kajuk Gyula egy korábbi kötetére is visszautal, a búcsúzás hangját üti meg, fagyos, hideg telet fest, de végső soron a Téli kék sem tagadja végletesen egy új tavasz ígérését.

Ám e kötet nem csak az adott sorrendben olvasva nyújt tökéletes élményt. Bárhol fellapozva és beleolvasva azonnal elvarázsol hangja, mely a leghétköznapibb témákat is a mesterien megválogatott szavakkal közvetítve költői magasságokba képes emelni. A varázslatot fokozza a sokféle megközelítés; a gyakran csak sóhajnyi hangulatokat érzékeltető lírai etűdök váltakoznak a nagyívű, látomásos költeményekkel, a humorral fűszerezett epizódszerű, történetmesélő betétekkel, hetyke helyzetdalokkal, olykor nagy elődök, Villon, József Attila vagy akár Csokonai bőrébe bújva. De mindig életteli, eleven útvesztőben mozgunk. Ez egy élősvényből formázott labirintus, ahol mindig ugyanazt: a valóságot látjuk, de eleven mozgásban, sarjadásban, fejlődésben, ami leköti figyelmünket, s egyben eltereli arról, hogy minden fordulóban, útelágazásnál újabb meglepetések várnak.

Mindenki számára ismerős helyszíneket, helyzeteket vázol fel, gondolatébresztően egyéni perspektívából bemutatva; a folyó, a kert, a terasz, utcák, peronok, mulatók, kocsmák, a képzelet és emlékezet által megelevenített szív és lélek tájainak misztikus magasságait és legmélyebb bugyrait bejárva.

S mindezen vidékeken tobzódik az élet, betör a külvilág, a természet; hol egy darázs, sötétben motozó sün, néma halak, óvatos őz tűnik fel, máskor lovak, kutyák lépnek elő, és számtalan színes, szürke vagy fekete madár repked és ad színpompás koncertet. És bár gyakran szerepelnek hús-vér emberek is a sorok között, a vitathatatlan főszereplő a költő.

Ő végezte a válogatás és szerkesztés emberpróbáló munkáját is, melynek tanúja lehettem, s így már tudom, hogy nem egyszerűen versek összegereblyézése ez a kötet, a válogatáson túl az egyes művek sorrendje is meghatározó, a versek formálódtak, alakultak az összeállítás során, és az egyes ciklusok új versekkel is kiegészültek, míg összeállt a kötet, mely így lett teljes.

Ezek a versek megérdemlik a többszöri, figyelmes olvasást, képei az olvasó emlékezetébe égnak, visszahívnak. Hiszem, hogy minden olvasóját megérinti, nyugtalanítja és nyomot hagy rajta, mint a kék pillangó a tenyéren, vagy a kézbe fogott vergődő madár. És hosszan visszhangzik majd a sötét éjszakában Debussy vigasztaló melódiája, vagy a fagott jellegzetes hangja. S ilyen alkalmakkor újra kézbe veszi.

*Szalay Sándor
költő, műfordító*

*Álmok,
színek,
ébredések*

A lélek mozija

Elmém vetítőtermében
most helyet foglalok.
Nem zavarhat senki és semmi,
magamban vagyok.
Elég intenem, csettintenem,
kialszik a fény.
Kezdődhet a vetítés...
Az élmény csak enyém.

Pár másodpercig még
csak karcos, villódzó snitt perreg.
Elveszítem türelmemet:
– Na mi lesz, emberek?!
– szólnék, mint egy ideges főnök,
de hirtelen kapcsolok:
Magam vagyok a személyzet, közönség,
s a Film is én vagyok!

Elalvóban

Az éj köröttem tintakék.
Halk nesztét szórja szertesztét,
s ha gyertyát gyújt a képzelet,
illata, füstje itt lebeg.
Távoli csengők csengenek,
pókhálóselymek lengenek;
az éj köröttem tintakék...
Álomba hív a messzeség.

A festő álma

pasztellszínekkel játszottam
ma hajnalban az álomban
pont ébredés előtt

a palettán halvány zöldeket
kevertem ki és más színeket:
sárgát és szép lilát;

villódzó légben és csillámló porban
kirajzolódott csendes mámorban
egy álmodott világ

Álmatlanul az éjben

Hallom a falban
mint egy régi dalban
a disszonanciát...
Ily furcsa zajt mi ád?
Az asztalon ébred a kés
megpendül egy pohár
és a falban...igen,
ott a hallban,
végigfut egy repedés...
Tán a téglák között
tágul csak a rés;
ettől még nem dől össze
az épület,
csak bennem itt belül
támad valami furcsa
testetlen rémület.

Álom és ébredés határán

mint egy tattoo szalon mintakönyve
olyan álmomban a világ
stilizált sárkányok és kígyók
s a bíborvörös forgó karikák
miket a hajnal tükre lassan
szemem alatt már kékre vált

rózsaszín flamingók níluszöld tavon
indigó árnyékok kékülő havon
pörkölődő kávé mélybarna zamat
néger fiú fején Benetton-zöld kalap
végtelen északi erdők kék-fehér illata
közelg az ébredés
múlik az éjszaka

Szabadban

magányos csavargóként ültem
a dűlőúti kőkereszt tövén
a külvilágra alig is figyeltem
pedig csudákat halmozott
az esti fény
felhők siettek kései randevúra
a táj meg lassan bódult álomba dűlt
én is elalhattam... mire felriadtam
a kőkereszt már teljesen kihűlt

Egyszer hajnalban

Smaragddal hullámzó széles mezőn álltam,
a tenger és az alkonyi ég között;
csak odakerültem, hol még sose jártam,
szívembe a magány fensége költözött;
sósillatú szélről hullámzott a fű,
nem voltam vidám nem voltam keserű...
csak úgy álltam ott a semmi közepén
most már azt hiszem, az Isten tenyerén.

Álomba ájult

Néha úgy alszom el,
mint akit kútba dobtak.

Szédült zuhanás után
síkos hűvösség vesz körül,
rám telepszik és marasztal;
halott királyt a márványasztal.
Dermedő zselébe fül
minden éber gondolat,
minden élet, mozgás és szín
odafönt maradt
abban a fénylő körben,
azúrkék karikában;
itt lent homályos sorok
motoszkálnak csendben
egy ódon kelta balladában.
Dermedten hever a test,
amit csak úgy odahagytak.

Néha úgy alszom el,
mint kit kútba dobtak.

Éjszakai zápor

Egész éjjel esett.
S bár mélyen aludtam,
álomban az esőcseppek
pergését hallgattam
és beszívtam a víznek
oly édes illatát
az opálos fényű
cseppfüggönyön át.

Valahol, távolban,
dörgött is az ég.
De már nem emlékszem,
mit álmodtam még.

Tavaszi látomás

Barnásszürke barka bontogatja bolyhát;
zsendülő fű között friss rigó szökell,
a mocsári béka türkíz nászruhája
megvillan a tócsán; rá szajkó felel ;
ki tollas testén újdonság szárnyfoltját
bontogatja... kék villanása ős-tavaszi jel!
Fecskék csivitelnek, boldog fészket raknak
az éledő reménynek szikkadó falára,
készítet a nász és oly távol a holnap...
figyeljünk álmaink bűvölő dalára...

Hajnali intermezzo

Kis borzongással
lépett ki a kertbe,
lenge ingét
mégis a padra dobta,
királynői göggel,
mint ki vállat von:
„Mit nekem?!”

Nem tudtam betelni
azzal a félfordulattal!
Egyszerre volt
szűzi és ledér,
végighullámzott
háta karcsú ívén,
rezdülő csípején.

Halántékomon
lükttetett az ér,
és egy szép kövér
verítékcsopp
csendben legördült,
míg agyamban
a hím visszahőkölt,
aztán büszkén hördült.

Karján felágaskodtak
halvány, szelíd pihék,
kibomlottak holló tincsei,
mohón bámultam

izmos combját,
repdeső kezét
miközben elfutott,
és a harmatos fűben
nyomot alig hagyó
formás lábfejét.

A császárfa ágait megrázta,
s a lezúduló cseppek
mind véle kacagtak.
A vidám hangokra
rigó válaszolt,
s a kelő naptól
felfénylett az ablak.

Látomás a téli parton

ködből varrt köpenyben lépdelt a tavon
fény sugárként iramlott kristálypor havon
félénken érintett tenyerembe zártam
olvadó szívemet sarkig ki is tártam
porladó vízcseppek csillogó fátyolán
átütött mosolya azon a délután
és én csak bámultam révülten és kábán
mint aki megállni se tud már a lábán
miközben ő sugárként iramlott a havon
asztán ködcsizmában átkelt a nagy tavon

Vízimozsi

Leültem kedvenc helyemre
a magányba süppedt parton,
sárgult levelek peregtek fejemre,
ám a fűz nem mondta, hogy: Pardon!

Elkezdődött hamar a híradó:
pletykákat sodort a szél és a folyó.
Aztán a kísérőfilm került sorra:
vontató küszködött a fősodorba!
(némi dráma kell, szinte muszáj,
hogy gondot okozzon
egy makrancos uszály...)
végül minden zaj elcsitult,
a dúlt víz homokja elsimult
és felragyogott az örök giccs,
a naplemente...
zenéjét Vangelis komponálta
(vagy Szörényi Levente?)

Csodás volt a díszlet, a megvilágítás!
Ezt csak a Dunawood tudja így,
senki más!
Villódtak a fények, aranyszegélyű
fellegek ragyogtak fel buján,
bíbor visszfények derengtek
néhány smaragdtuján...

Víz illata szállt, freccsent a hullám
az algával bevont nedves köveken...
ám becsörtetett egy csapat horgász,
egy se szomszéd, vagy barát... csupa idegen!
Szerettem volna még fotózni, bíbelődve,
gondosan állítva a blendét...
de inkább eljöttem; meg se vártam
a végfeliratot, az ENDÉ-t.

Lóval álmodtam

A szép fehér ló
álomban eljött
már megint!
És most lószemével
búsan rámtekint,
fejét rázza, sörénye,
farka mint a zászló...
Felnyihog, s köszön:
- Jó reggelt, kedves László!

Közbevágok, izgatottan:
- Milyen cím van felírva ottan?
- Mért, ez itt nem a Költő utca hét?!
Talán szabadna, még egyszer,
az ön kedves nevét?

Tisztáztuk hamar, a címzett
nem én vagyok...
és a ló elballagott legott.
Máig izgat, magával mit hozott?
Piros szerelmet, fekete bánatot?
Jól, vagy rosszul jártam így,
hogymeg nem László?
Lehet, hogy eljön majd megint,
és akkor nekem áll a zászló?

Álmodozás

Jó volna nyári fűbe dűlve
hallgatni az óceánt,
verset mondani meg-megállva
tétova szavakkal.

Kibomló hajtincsekben
csendben gyönyörködni,
nem törődve múltó hónapokkal.
Elfeledni, hogy közeleg a tél.
Hogy nincsen tüzelőm,
és te is elmentél.

Csak élni a világban,
mint a pillangó, ki hajdan
megpihent selymes tenyeredben.

Magányos kisfiú

A redőny leeresztve.
Csendben körülvesz
a gyöngyházragyogás,
villódnak a fények
üvegen és falon,
mágikus játék ez,
jó szórakozás.

Aztán hazajönnek,
felrántják a redőnyt,
betódul a hőség,
oda a varázs.
Nem is sejtik ezek
az ostoba Nagyok...
hogy mily csodás lehet
az álmodozás.

Vadlovakkal álmodó

Mint akit táltos orra bökdös!
Összeszorított tenyeremből
az álom elszivárog, szökdös,
marasztalnám, de nem tudom;
félálomban kinézek hát
a párás ablakon a télbe
a zord világba nyugösen
és kissé félve, mit is látok ott;
tekintetem megpihen
egy kupac lerakott palán
a tetőfedő hagyta itt talán
és álmomban ez volt ami
reccsent...vagy más valami?
Fülelek, de csak szélzúgás
amit hallani... se nyerítés,
se kurjantások, se nevetés
vagy tompa patadobogás
nem hallik, amitől az ember
gondolhatná, na itt van
a változás, az ami
kéne, amire vágyott,
hogy felnyergelt lova hátán
most bejárhatná a világot...
Agyamban hát hiába kutatok,
nem találok egy szál okot,
miért van már harmadik hete,
hogy vadlovakkal álmodok.

Félálomban

Másvilág? Vagy csak más világ?
Itt formálódik e roppant őszi ködben.
Mögöttem szarvas toppant;
gyermekként elbújnék köldöködben,
de te nem vagy már sehol,
pedig érted jöttem el ide... Teérted!
Te voltál, ki e verset tőlem kérted,
és most cserbenhagytál szívtelen.
Körülnézek hirtelen, olyan hihetetlen:
előbb még ágyamban voltam,
most elmaradt mögöttem,
bár valahol ott van, bevetetlen.
Körülbámulok újra meg újra,
hallgatózom... talán egy száraz ág
mi roppant... és bús cseppje
csobbant a nyirkos ősznek.
Hömpölyög a pára és közben
a hulló levelek keringőznek.

Behunyt szemmel

A gyermekkor magányos játéka volt,
hogy behunyt szemmel a napba néztem.
A szemhéjamon táncoló fénysugarakat
most egy régi kép láttán felidéztem.
A csenevész cserje, virágos bokor,
a hegyi táj csak homályos emlékként
tolultak fel bennem...
de a csillogó, színes karikák mégis
egy gyermek álmait vetítik szívemben.

Egy perccel hajnal előtt

Egy perccel hajnal előtt,
bugyrába visszagyömöszölve
ócska álmok szétszórt halmazát,
távozni készül már az éj.

Fáradt kezét ölébe ejtve
üldögél még kicsit padomon;
szíve lüktetését csendben hallgatom,
hagyom pihenni őt, nem faggatom.

A mélykék sötétségbe már szürke is vegyül,
a lopakodó árnyék sarokba menekül;
de mi csak üldögélünk, két elveszett árva,
a rózsza hajnal megváltását várva.

Avar se zördül a bokrok alján,
nem hallani, mint máskor,
a kis vakond hogy ás...
nyugalom ül a néma kerten,
csak csend és bársony hallgatás.

Nem hoz baglyom se a riadt egerekre
vadászatával szörnyű vést,
lehuppant rég a kedvenc fenyőágra,
jóllakott félálmában már emészt.

Lassan felkél a hajnali szél,
bókoltatja a cserjeágakat,
ringatja szelíden a rejtőző fészket,
hagyja szunnyadni a kismadarat.

Van egy perc, míg a táncos lábú fények
csak készülődgetnek tétován,
még nem tudni, melyik merre indul,
hegyek ormán csillan, vagy lenn a Dunán.

Párnaversek

Lámpafény az éjben

Lámpát gyújtottam az éjben
űzze el lelkem démonát,
mely mellemre ülve ismét
rémmé tette az éjszakát;
a fény meghittén vöröslök,
feloldván a magányt,
csak nem kéne felidézni
emlékeimben azt a lányt...

Oly szenvedélyesen
öleltük egymást
egy új év éjjelén...
de elment reggelre kelve!
– A párnád oly kemény! –
mondta és nem hívott vissza...
azóta évek teltek el,
ha csörren a telefonom néha,
fülem hangjáért esdekel.

Az ég pókselyme szertefoszlik,
szabadult álmaim rajzanak;
felhőágyában oldalára fordul,
nem kel fel még a lusta Nap.

Lázban

Hideg, zsíros cseppek
gyöngyöznek, peregnek
tűzben égő homlokomon.
Hol megáll a lüktetés,
hol meg majd szétrobban
az a lila ér halántékomon...
Csak a párna segít,
múló pillanatra,
míg érzi bőröm a hűvös huzaton,
mily gondos kézzel kivasalta
mielőtt elment volna még
azon az átkozott, fekete vonaton.

Tüdőgyulladás

Szikrát fogott az ágy
csütörtök délben
itt a télben
és lángralobbant,
mint mikor a háborúban
gyújtóbomba robbant;
és tűz emésztette el
azt a régi-régi házat,
hogy nem maradt nyomán
csak üszök, hamu
és bánatos alázat;

de most a láng
belülről csapott fel,
testem volt a fészek,
belázasodtam; s mint
a részeg tengerészek
dülöngélve, imbolyogva
vízért mentem volna...
de már nem tudtam, hova
vezetnek tétova
lépteim;

visszazuhantam
a lángok közé,
hagytam, hadd emésszen
az a tébolyult lángtenger
végleg és egészen;

de Tél Vezér zsoldosa,
a jégdárdájú szél
ablakom szárnyát
belökte hirtelen;
így érkezett a tűzhalál
alól felmentés,
váratlan kegyelem;

forró lehelletem
jéggé dermedt legott,
és most fagyott
testem felett
halotti dalt játszik
a jégcsapok xilofonja
és egy bús fagott.

Pornófilmforgatás

– Nekem akkor szóljatok,
ha minden glédában áll már,
mint a zászló!
– harsog az asszisztens, a Leslie,
(korábban még csak László)
– Lámpák, kamerák és a kellékes!
És ne most gyertek, hogy
kéne kis mellékes...
Legyen bevilágítva az ágy,
a lepedő is legyen tiszta!
Túl korán ne kezdje az Ágit
bemelegíteni a Kriszta!

– Na tessék! Megint áll a stáb!
Mi az, hogy nem áll a Kellék?!
Ennyi furulyaszó mellett
én már áriát énekelnék...
Na végre, megvan minden,
jupiterlámpák izzanak,
mögöttük borostás férfarcok
izzadnak, szemek parázslanak;
mert ami ott zajlik,
a meggyötört ágyon,
az maga a Pornó Vágyálom!

Az új díva, a női főszereplő
testén és játékában nincsen semmi szeplő,
s míg partnere a szép testen elmatat,
kukkoló szempárok futkosnak fel s alá,

mint fürge svábbogarak.
– Nem semmi, mit tud ez a kis szuka!
Elszórakoznék vele éjszaka!
– súgja a díszletes, a rendező fáradtan int ...
Ő a fiúkat kedveli alkalmasint.

Mindenki izzadtan lesi,
hogy bírja-e végig a pasi?
De lankadni kezd, s a rendező
magában már tervezi,
hogy kirúgja a lehervadt palit,
de aztán mégis így szól:
– Oké, jöjjön a másik snitt,
lássuk a nagy nyali-falit!
És világítsátok be gyorsan
a konyhát s a nappalit!

Azért még csípősen beszól:
– Figyelj, öreg, feledjél
csúzt, köszvényt, podagrát,
ha másként nem megy,
szedj E-vitamint, vagy
négy adag Viagrát,
mert ha nem tetszik a hecc,
bármikor elmehetsz,
vagy a fiús szekcióban
a vén köcsög te lehetsz...

Ám kárpótol mindenért
a friss hús, a kis szóke luvnya,
kinek minden porcikája
már génszinten mindazt tudja,
mi a paradicsomi Éva tudománya.

Ahogy a csaj a vánkoston kavár
abban aztán nincs semmi zavar,
lemegy egyben a teljes jelenet;
szinte leszakad az egész emelet
s mikor a végén faggatni kezdik
mitől lett ily csodás
a kerek csípők tánca,
pirulva bevallja, bizony irritálta
kényes bőrét a kispárna ránca.

Elhagyott motelszoba

Titok-talányos térkép tűnik most elő,
ahogy szárad-szikkad a lucskos lepedő.
A kiütköző só szeszélyes vonala,
vánkoson, matracon testek lenyomata
alkotják e bizarr topográfiát;
az utat, mit egy pár bejárt itt az éjjel,
szembenézve kéjjel, szenvedéllyel,
örömök csúcsára hágva
és mélyre zuhanva, mint a tárna,
bizonyság és kétség közt imbolyogva.
S most itt van e holdbéli táj
kifosztva, lerabolva, hisz elhagyták alkotói,
a lávaforróságú szerelmes testek,
kik tegnap éjjel úgy egymásnak estek,
hogy még reggel is lucskos a lepedő
és gyűrött a párna...
pézsmaillat száll, vibrál a lámpa
és az üres ágy megreccsen elgyötörten,
amint bevetetlen, lába-törten
áll az árva, mohón-szerelmes
új testekre várva.

Bűnügyi helyszín

Véres vánkosra vaku villan,
csigolyán csorbult kés éle csillan,
mely átmetszett bőrt, izmot, artériát
míg végül elakadt...

Mint ahogy elakad itt minden,
ebben a lét alatti létben,
patkányszürke emberi éjben,
mohó szerzésben, sivár kéjben;
az alvilág sötét ösvényein...

DNS-teszteken múlik az ítélet;
Watson és Crick zsenije
aprópénzre váltva;
ó, igen, a legendás kettős spirál...
élvezet foltjaiból,
és nyálból és takonyból
derül ki, a tettes miben konspirál...
de ki fejt meg, hogy az Emberállat
miért is csorgat ondót és nyálat?!

Miért is öl?! Mikor csak boldog
szeretne lenni csöndesen,
ól és öl meghitt melegében
társához dörgölődzve;
és nem a kurva pénz, a pénz
által az utcára űzve.

A tűpárna

Meglehet, a feladat nem is volt nehéz...
csak járatlan az elme, ügyetlen a kéz.
Szívalakú szövetből összeölteni,
és a zsákocskát keményre tölteni,
hogy tűpárna legyen, anyámnak ajándék...
de más lett az eredmény, mint volt a szándék.
- Mi ez a vacak? – kérdezte részvétlenül
és máris félrefordult; s én észrevétlenül,
könnyeim lenyelve megfogadtam,
ajándékot néki többé nem viszek...

Boldogan megszegném szavam,
ám mindhiába.
Úgy adódott e szívtelen világba',
hogy sem virágot, sem ajándékot
e májusi vasárnapon
nem adhatok én már senkinek.
Összeszurkálnám az ujjam szívesen.
Ígérem, nem is káromkodnék!
Csak még egyszer, egyetlen egyszer
kisfűként mellette lehetnék.

Párapaplan

A pangóvizes lapályon
kékes ködpára ül,
túltömött párna,
vastag parasztdunna;
izzadtan didergő
lázbeteg madonna
kisedével karján
benne elmerül.
Ülök a dombon itt
a nyirkos hidegben,
csontjaimat nyúzza
már a csúz.
Nem lelem már
semmiben a kedvem,
a borongós idő
magához lehúz.
Mint lázas látomásomat,
engem is belep, eltakar
a kékes párapaplan
alattomosan és oly hamar
eltűnök alatta; már csak
a magányom van jelen
aztán az is elenyész jeltelen.

Emlékezés reggeli fényben

a kockás gyapjútakaró
még őrzi tested melegét
a kispárna ráncában
megbújik egy illat
lám hiába mentél el
oly messzire innét
csak lehunyom a szemem
és már megint itt vagy
(majd akkor szűnsz meg
ha én elfelejtelek!)
zord idők jönnek
csikorgó telek
a takaró helyett majd
hófehér lepel
burkolja be fázós
emlékeimet

A várakozó

Gyűrt párna őrzi álmodat, de ágyad rég kihűlt;
hús hajnal gyorsít lépteket s oly messzire került
már minden vad és buja emlék... a távolba tűnt.
Ha újból jó az alkonyat, hozzám visszatálasz?
Ne mondj nemet! Azzal megölsz és oly hideg a gyász,
mint itt az ágy s a párna; lásd, még őrzi álmodat,
ráncait simítva várom, hogy jöjjön az alkonyat.

Enteriőrök

A múzsa ágyában, reggel

Illan az álmom, mint a hab,
hártyája szertefoszlik.
A redőny részén bekukkant a nap
és a homály lassan oszlik.
A konyhában már szól a rádió,
pedig még a csend, az volna jó;
de vigasztal a kávé aromája,
(tálcán hozza be az Ági mamája).
Közben szemérmesen körülpillant;
lánya fordultában dús bájakat villant,
így az öreglány zavartan el...
a konyhában úgyis pont
kedvence énekel.
Ági is ébred, nyújtózkodik
mint a nyugős macska,
aki ilyenkor hozzá közelít,
az enyhén szólva csacska...
a legjobb, ha az ember
csak hallgatja szelíden
ébredésének meghitt nesztét.
S tűnődik közben, mért is veszi el
e nőtől még mindig a józan esztét?

Itt bent

jólesik most e langymeleg
a konyhai félhomályban
a város odakünn maradt
hát csend ül a lakásban
halkan pattog a kihűlő sütő
órában perceg a lassuló idő
elemet kéne cserélni tán...
futó fény simítja végig
a friss meszelt falat
míg halkan ballag a délután

túlvagyok a lázon
kávémat a gázon
óvatosan melengetem
halkulnak a léptek
elhallgat a sírás
felettem az emeleten
porcelán tányérkán
lepény illatoz
elpihent a bánat
derűs remény motoz

Konyhai etűd

Gyufa sercen mint a tűzijáték,
dühös szikrák szállnak szerteszét;
egyikük a lángot belobbantja
és már hallani is surrogó nesztét
a mindennapi kis csodának,
ahogy a hideg gáz meleget ad
és vágyam már megelőlegezné
az első csésze kávéillatát.
Odakint hűs hajnal hezitál,
a konyhában is tegnapi szagok,
még fázom nem nyitok ablakot
csak állok a szürke félhomályban,
hallom a száradó keksz hogy mereng
a halkan pendülő porcelán tálban.

Álmos kezem tétován mozdul,
fiók mélyén keresgél kávéskanalat;
a krendencajto zsanérja megcsikordul
szolidan jelzi, nem kapott olajat...
halk csörrenések megszokott neszek
vesznek körül, míg teszkek-veszek.
Jólesne már a kávé, tán felrázna,
múlna homlokomról a barázda.
Éjjel veled oly sokáig
ragoztuk a semmit már megint...
ezért e kábulat ma reggel
s a bánatom, ami csendre int.
Míg tűnődve elmosozkál
szívemben a lét és a nemlét
előveszek a hűtőből egy almát;
megvajazok egy száradó zsemlét.

A szekreter

Titkokat őriz e szekreter.
Benne sok emlék elhever.
Másnak talán vicik-vacak,
semmit se érő, unt kacat.
De nékem ez a szekreter
maga a kincses Belvedere!
Becsben is tartom én nagyon,
illatos viasszal ápolgatom,
zsanériját is jól megkenem,
ne csikorogjon e reggelen,
mikor titokban felnyitom.

Előkerül pár régi levél,
írójuk öreg már, vagy nem él,
de a sok szép, hajdani üzenet
mégis felvidítja a szívemet.
Sebtében írt lángoló sorok
győzködnek: még fiatal vagyok,
hisz van, aki szeret, engem akar,
s ha elém áll, óvón eltakar.
Horváth-kert, Hangli és Várbazár,
találkára engem még odavár...

De jaj, hova tűnt a csók, az ölelés?
Fakul az emlék, bármilyen mesés!
Porlad az elsárgult levélpapír,
új verset hozzám már senki se ír,
elszállt a szerelem, s lassan életem...
Kire hagyhatnám a szekreterem?

A tantinál

Mindig volt jázmin tea, ánizsos sütemény,
bőrökötésű könyvek, szemüveg az asztalon,
szóltak szép zenék vagy ábrándos szonettek;
nem értettem őket, de tetszettek nagyon.
Néha színes sorokba rendezte a kártyát,
ha jól emlékszem, úgy hívta: pasziánsz...
máskor meg Tarot lapokat terített...
míg véget nem ért végül a szeánsz.

Kopogtak a gombok a backgammon táblán,
vagy elővett sakkot, pöttyös dominót,
azt hiszem, csak lélekben volt gazdag...
de körötte mindennek „otthon-szaga” volt.
Szívesen mennék hozzá, újra meg újra.
Sajnos, már régóta nem tehetem...
kortyolom tűnődve a jázmin teaamat
(pedig igazából nem is szeretem...)

A régi szobában

Régen mindig volt virág
ezen az asztalon;
és bár Liza gyakran
eltörte a vázát,
valahogy megőrizte mégis
polgári életünknek mázát,
a létezés szűkös keretét,
a házunk vendégszeretetét.
Ha semmi mással,
szem ringlószilvával
vagy egy almaharapással;
korty kávé itt mindig jutott
illatos tea...
télen forró, nyáron meg jeges
emlékszem hogy zubogott
az öreg kanna boldogan,
érezte ilyenkor nem felesleges...
mint én most
meg ez a pár
rózsaburgonya
és az egész szomorúan szép
öreg tanya,
melynek már távol jár
valahol a háziasszonya.

Baracklekvár

Most minden a helyén van.
Hőség ül a kertben,
nyári almát környékez
a sok-csíkos darázs,
baracklekvárt főzök...
bugyogva felfortyan,
ha ismét lángra lobban
a hamvadó parázs.

Régi nyarak ízét
a szádban újra érzed,
nem fáj, ami múlik
keserédesen.
„Ne egyél sok magot”
e mondat felködlik...
talán a nagyapám
mondta csendesen.

Üvegek telnek meg
a nyár aranyával.
Lesz majd mihez nyúlni,
ha beköszönt a tél.
Hagyj egy teli polcot!
Talán emlékeznek,
darabig sajnálják
ha már elmentél.

Meditáció reggeli közben

Lelkem kilépett otthonából
most itt lebeg felettem,
közönyösen nézi szendvicsem,
melynek felét már megettem
és a csésze alján sötétlő üledéket.

Vagyok én, a lélek
és volt egy test-otthonom.
Tűnődve nézem
a köztük levő léket, a kéket,
mely égboltot ível és üt át.
Vagy csak a füstöt,
mely belengi ezt a kis szobát?
Csigalassúsággal múlnak a percek,
vagy mint a villám? Nem tudom...
Végül is azon múlik, milyen
az ember időfogalma...
ja, akartam mondani,
van itt még egy félbevágott alma!

Tűnődés szűrt fényben

Elszunnyadt bánatom,
mint az alvó macska,
mely szelíden hever
az ágyhuzaton.
Valahol a mélyben
csendesen dorombol
a visszafogott aggodalom.
Mi lesz holnap, holnapután?
Vár e még ránk meghitt,
szép délután,
mikor élém teszük teám
a gyengéd kis kezek,
én meg verset felolvasva
megemlékezek
a sok eltávozott,
szívemben mégis élő
jóbarátról, ki már nem kíséző
a sétán, mikor szól az estharang.
Vajon eléri őket még e hang?

Reggeli fényetűdök

(egy)

nyirkos hajnal fogad
az ágyemeleg marasztal
de az én teendőm
a reggeliző asztal
habár a gyerekserég
még csendben szuszog;
nem keltették fel őket
a hajnali buszok
sikoltó fékjei
nem hallották meg
a dübörgő villamost
így csak óvatoskodva,
csendben teszek-veszek...
ne ébresszék őket még
a reggeli neszek.

(kettő)

tűzforrón finom a feketekávé
aromás, illatos, édes és erős,
aki megiszik egy csészényit belőle
újjászületik, mint egy mesehős

jó ez a csendes nyugalom
a csészével a kézben;
gondolataim lassan evickélnek,
mint póruljárt darázs a mézben

(három)

a fűtőszálak mind felizzanak;
a tüzes drótok színe mint a Nap,
mikor vörös fényét tükrözi a tó...
ezüstösen fénylik a kenyérpirító

(négy)

serpenyőmben sonka serceg
ilyet se eszik a walesi herceg
bár szakácsa a tévében henceg

(öt)

A bögre élén csendes koppanás;
a vékony héj megadóan roppan,
csusszan a bögrébe a két tojás...
Hogy is mondta valaki a múltkor?
„Ez az omlett egy szerelmi vallomás!”

(hat)

a kisbolt előtt a pékkocsi megállt,
fékezett, egy rövidet dudált
álmos boltoslánnyal évődik
a borostás sofőr...
a túloldalon irigyen füttyent
az unatkozó biztonsági őr;
nemsokára lemehetnek
a ropogós kifliért...
(Jó dolog az egyszerű „ez van”,
nem hiányzik a temérdek „miért”)

Kerti asztal

A szitakötő derelyémre szállt.
Táplálkozni, vagy csak megpihenni?
Pille tésztán hártyás szárny remeg,
a történet egyszerűen ennyi.
Íme, a múltékonyság, duplán bemutatva!
Éva mosolyog, félrenézve, lopva...
szemével villámat kíséri,
miközben tűnődve tétovázok ott...
sejti: azért húzom a szót,
nyújtom a pillanatot,
hogy a szépségben kárt ne tegyek.
Tudja persze, másként viselkednék,
ha méhek jönnének, vagy legyek...
Ennyi történt ma desszertünk fölött,
tragédia volt ez a javából...
Kihűlt a derelye, már nem is ízlett,
darazsak jöttek belakni gujavából.

Hajnali miniatűrök

Gyufasercégés... lobbanó apró fáklya,
bátorító fény a félig-még-éjszakába',
csípős füstje gyorsan elillan.
Buff... a gázláng úgy szól, ha berobban,
mint a tuba... a konyha visszahangzik,
mint a zenekari árok, tartom a kapcsolót,
egy kicsit kivárok... már nem alszik el!
Kint egy korai rigó harsányan énekel.
Csapvíz csobog, mint a hárfa
a kiöntőbe; a pohárba
már ásványvíz ömlik felszisszenve,
mint a kényes dáma a bálterembe'
ha a lábára hágnak,
buborék pezseg és kék lángja ég
a gáznak.
A tejesbögrében kiflivégek áznak.

Zene az ébredező ember fülének,
ha felforr vize végre a neszkafének,
a barna por ízzé és illattá oldva már;
csendben csilingel a cserfes kiskanál
a jámbor öreg findzsa oldalán.
Ó, nyújtsd még a percet, lopj egy kis időt,
hallgasd a sok konyhai tercet,
elhalót és felzendülőt...

(Dugd el napod zsákjába a reggeli csodát,
hisz ki tudja mivel vár kint a világ!)

Fürdőben

a víz felett szelíd pára leng
lassú, ernyedt gesztusokkal
kezek mozdulnak tétován
merre lehet a huncut szappan
s a dúsan felhabzó szivacs
felszínén a buborék elpattan
a kabinajtó halkán megcsikordul
tekintetem mélán arra fordul
aztán csobog a délután tovább
mintha mise történt volna
a bánatom se zakatolna
a sűrű gőzben tompák a zajok
elsüllyednek a kint zajló bajok
egy ócska csap mellett
csobogó csermely csacsog
a gurgulázó csöveknek cserfel
néha felszisszen a gőz
csak csendben ülök, hallgatok
bőrömből elszivárog a titok
lábamnál tócsaként elidőz

Elhagyott házban

lelkem zegzugában magam meghúzó
magányomon már véled sem osztó
az ablakok helyén szabadon jár a szél
a falon a furcsa fény csak nekem zenél
a kékek és lilák s e rózsaszín árnyalat
képzeletbeli, de szívemből fakad
sztrájkolhat felőlem a hunyorgó téli nap
velem marad itt belül e színes hangulat

Záróra

Míg utolsó italom kortyolom,
szemem átfut, majd elmereng
a parányi presszóasztalon.

Rúzsos pohár, füstölgő csikk
és egy letört műköröm...

Elszáll a szerelem,
emlék az elmúló öröm.

Rúzsos pohár, füstölgő csikk,
és egy letört műköröm.

Üres peron

Az eső már elállt;
óvatos fényreflex
csillan a nedves köveken.
Olvasást mímelve ülök a padon,
várom, hogy megjöjjön
a magányos peronon
az a megkésett szerelem.

Hogy mikor ér ide vajon,
nem tudom, nem tudhatom...
ez most a legfőbb bajom,
ez az én fő bajom nekem,
magamban dúdolgatom...
Sajog derekam fáj a fenekem
ezen az ócska padon,
míg csalókán csillog a fényreflex,
zörren újságlap és zacskós keksz.

Összehúzó magam s a kabátom,
magam előtt karcsú testét látom...
hajában gyöngéden babrál a szél.
– Nézd anyu, a bácsi magában beszél!

Kamionfülke

a szélvédőn halvány rétek úsznak
szétkeni őket két gumilapát
a tavaszi zápor hangjai bekúsznak
dörömbölésből halk melódiát
kever agyamban valami hangmérnök...
(ki hallott még ilyen csudát?)
a szélvédőn halvány rétek úsznak
ám szétkeni a képet a két lapát

a forróság a fülkében csontig hatol
a sívó homok dukkót, homlokot csiszol
(hová tehettem a napszemüvegem?
a kesztyűtartóba kotrok, nem lelem)
izzik a műszerfal, az ajtó, az ülés,
nincs sehol oázis, víz, felüdülés...
csak a szél süvít a fahéj dűnék között
hová a pokol már rég beköltözött

csúszós az út megint, ónos eső veri,
monotonul káromkodik társam
(nevét sem tudom, talán Feri?)
hangja olyan, mint a kopogó eső,
csak a fék csikordul közbe néha...
méla gondolatom zsákutcába fordul
álmok kacérkodnak (némelyikük léha)
valahol a távolban versek úsznak,
engem meg itt hagytak mindörökre túsznak

ezernyi jégtű és szélsodorta porhó ostromol
mikor vizelni megállunk, szinte elsodor
visszakívánjuk a fülke pállott melegét
a könnyökünkön is burjánzó ócska popzenét;
(menni vagy meghalni? ki tudja, mi a jó?)
a motor feldübörög és ring a nagy hajó
nehéz szemhéjjal bámulok merengve
kékes hómezőkre és szürke fellegekre

A szerelem szökőárja

Test test ellen

Szeretlek

Szeretlek, mint egy vadon élő állat.
Néha, mint egy szerzetes barát.
Vagy mint gyémántot csiszoló iparos,
ki féltőn őrzi a kő hulló porát.

Mint kényúr, ki könnyű kézzel
elébed szórja minden aranyát,
de úgy is, mint a koldus,
ki megosztja véled korty borát.

Szeretlek, mint egy vámpír!
Kiszívnám minden véredet!
De odahagynék érted
házat, hazát és életet...

A szerelem lángja

A szerelem lángja, ha kigyúl,
égeti a lelkedet vadul,
lobog pirosan, piszkosul
a láng, ha benned már kigyúl.
Nincs akkor menekvés semmi,
próbálsz italba temetni,
de a láng éjente makacsul
megsebzett szívedben újragyúl.

Ómen

A lány az ablaknak dőlve sírt,
a lehulló könnycsepp furcsa jelet írt
a poros üvegen legördülőben,
és ekkor elmozdult minden, bizony
a Térben és Időben.

A szerelem szökőárja

Lelkem terméskő bástya volt.
Körötte sötétlő, mély vizesárok.
Hasztalan ostromolták volna
török hadak, vad krími tatárok.
Csak a magány mállasztotta
a vastag kőfalat.
A kapun ott rozsdállott
az irdatlan lakat.

De a szerelem szökőárja
mindent romba dönt!
Az érzelmek féktelen áradása
iszappal elönt;
zúgó folyóként elsodor most
falat és fedélszéket.
A tört lélek tégláiból raksz-e
élhető házat, szelíd menedéket?

Csendben ülve

jégmezők zajlása
vadvizek zúgása
szelek bömbölése
sziklák robajlása

ahogy reccsen
ahogy roppan
mint az ostor
ahogy csattan
ahogyan dől
ahogy robban
ahogy lezúdul
zuhatagban

olyan a szerelem szívemben
ahogy ülök, méla csendben
még egy pilleszárny se rebben
csak az ér lüktet fülemben

Búvópatak szerelem

Szívemben úgy áramlik
ez a furcsa érzés,
mint a kötésen átütő,
nem csituló vérzés,
hol életre szóló,
kút-mély benyomásként,
hol könnyed csevelyként,
csermelycsobogásként
érzékelem ;
de mindig mozdul, árad
és feléd folyik, törekszik
szüntelen.

Mészakősziklák mélyében
így keresi a karsztvíz az útját,
míg megleli a hegy titkos,
zegzugos alagútját,
mit elfoglal végül,
bömbölve beleömölve,
míg elcsitulhat végül
az örvénylő háborgás,
vad hullámverés,
a rámtörő mohó vágy,
a viharos késztetés ;
és eljő majd a csend,
a cseppkőcsepegés.

Buborékok

burokban születél
buborékban élsz
ami védelem volt
attól most már félsz
hisz magányod fala
már e vékony burok
de én se férek hozzád
csak ha elpattanok

A szerető

Sötét hajsátora
mint a viharfelhő,
betakart, elfedett egészen.
Az a vad szenvedély,
mit iránta érzek,
túl van már mértéken,
érzelmen és éssen.

A csókod íze

Először csak a hűvös, kristálytisza víz
és az éjjel nyíló menta balzsamillata...
később lett édes, mint a selyemkóró méz,
és izzó, tűzforró, mint a vulkán, éjszaka...

Eleinte szűzi és oly szelíd, szemérmes,
aztán lett csak lávaként olvadó,
fehérizzásig szenvedélyes,
soha ki nem hűlő őskohó.

A csókod íze kifejezhetetlen.
Parfümként illékony, mégis oly tömény...
lényegét megragadni képtelenség!
Hiába próbálom, nincs remény.

(Kár is törődnöm e buta fikcióval,
a skatulyába szorító definícióval!
Küszködjön az osztályozással bárki más...
Legyen enyém a csók, övé a vallomás!)

Hit a hűségben

Egyszer majd felolvad az antarktisi jég.
Abból a vízből nem kortyolt senki még;
mint ahogy nem szívta be senki tüdeje
a meteorba fagyott zárvány oxigént.
Kedvesemet soha nem érintették mások;
lehet, hogy csak vakhitem mondja ezt..
de ennyi elég is, nem kell ide más ok
fölöslegesen holmi tanúvallomások...

Belehalok úgyis aznap,
mikor mindezt már nem hiszem,
tiszta hűséged hitét magammal
az égbe felviszem.

A vágyról

Csalfa cselek, csalódások,
csömörök után,
mért csábulok el újra esztelen,
ha fekszel ágyamon meztelen,
és szétrakod a lábadat nekem
egy napos délután,
mikor a redőnyt félig leeresztve,
homályt előlegzünk meg az estre,
és zebracsíkosnak látom bőrödöt,
fényből és árnyékból lefestve?

Honnan maradt meg ez a vágy,
mikor már mindent rég tudok;
honnan a talány?
Újból és újból ugyanazért,
egyfajta, s mégis más élvezetért,
mindig konokul nekiveselkedve
mitől jön az embernek
mindig meg a kedve,
hogy újra megtalálja,
mit már megtalált?
Élete titkát, s benne a halált?

Nincs új a Nap alatt

Mintha látta volna azt talán
ahogy dugtunk a könyvtár asztalán
s a hormonvihar elsodort
könyvet, szótárt, lexikont
s mikor kötete is gerincre hullt,
hófehér lapok és combok között
feltárult jelen, jövő és a múlt
abban a mindent látó pillanatban;
hallani véltem, hogy így szólt
Ovidius egy sötét sarokban:
”Ó, gyerekek! Még mindig
ugyanaz a régi nóta?
Ezt fújtuk mi is, ezerévek óta...
Vadul csapkod a szerelem árja,
a nő hanyatt, és rajta párja...
Nincsen új a Nap alatt...
bár az Idő jócskán elhaladt...”
S a költő derűsen legyint:
”Jó lesz igyekezni,
már pakolnak odakint!”

Hófúvásban

Száraz porhó vágódik az arcba,
s ha az ezernyi tűszúrás még kevés,
a fagy kése is bordádig hatol,
mint jólirányzott orgyilkos döfés.
Elvakít a hó, levegőt se kapni,
legjobb lenne tán az egészet feladni,
belátni, hogy vágyad tévedés.
Nem roskadhatsz mégsem le a hóra,
mint alomra az elfáradt barom!
A gyötrelmes zarándoklat végén,
ott túl a dombon vár a Nő,
az örök jutalom.

Menni

Menni, csak egyre menni.
A távolságnak nekifeszülni.
Nem törődve szárazsággal,
éhséggel, se szomjúsággal.
Szirénhangokra nem figyelni;
csak menni, egyre menni.

Szembe menni széliránnyal,
az egész ótvaros világgal;
menni poros vagy sáros dülön,
olajfoltos betonon,
töltényhüvellyel és vérrel felszórt
hegyi karavánúton,
sínek közt a talpfák
végtelen során;
gyalogolni éjjel
és menni délután
és meg sose pihenni
üde patakpartokon;
mert űz a láz, a vágy,
az örök izgalom;
át hegyek gerincén, kősvatagon,
tengereken át és át a Tejúton.
Míg megérkezek hozzád.
Mert ezt akarom.

Akkor éjjel

Széttárt lábakkal,
csatakosan feküdt alattam
a kéj mámorában
és lihegett és rángott és karmolt
mégis úgy érzem
nem volt boldog velem
bár megtettem mindent mi tőlem tellett
és nyomtam neki vadul, kőkeményen

Ő sem és én sem orgazmusra
vágytunk szívünk mélyén igazából,
hanem valami többre ennél,
de a valami közénk furakodott mindig
mikor nedveink már áradtak volna
maguktól is bőven,
követve a test ősi kémiáját és reflexeit.
Ám a lélek őrizte belső magvát
és követelte jussát konokul,
az a rejtélyes közös nevezőt
a szeretkező emberpár között
minek létre kellett volna jönni
közben vagy legalább végül.

De mi nem szerettük egymást!
Sem akkor
sem máskor
sem soha igazán,
így a mi közös nevezőnk
nem lehetett más
csak a gyűlölet.

Ezért adódott úgy,
hogy már csaknem megöltem,
azért, hogy legyen már végre vége!
És akkorát nem élvezett egyikünk sem,
sem előtte
sem máskor,
sem soha többé.

Amazon a buszon

Csak röpke pillanatra
álltam utadba neked
de máris dühödten rezdül
szálkásra edzett feneked.
Kihunyt már szívedben
a múlt éji öröm,
már karmolásra görbül
a vöröslő műköröm.

Szemed, mint a lézer,
s míg gyűlölködve nézel,
pillantásod, mint dermedt láva,
kőkemény; fiatal vagy még,
de kezedből kihullott rég
a pöttyös fedelű lányregény.

Rutinosan kinyomod a melled
és megmutatod karcsúságodat,
aztán unott undorral végignézel,
mert azt hiszed hogy megkívántalak.

Pedig hidd el, nem kellenél, szívem,
ha egyedüli nő lennél egy kopár szigeten.
Csak akkor tudnék ölelni egy ilyen ölet,
ha besegítene talán a gyilkos gyűlölet.

Szent nász a fövényen

A sós tajtékon megcsúsztatva hanyatt estem
a tengerparti érdes fövényen és a testem
sajgott, zibongott, szenvedett, örült,
miközben káprázó szemem elé űrült
látvány tárult a fantasztikus bíbor-lila
naplementi fényben, ahol mint Dali képen
egy expresszív látomás,
végletekig mohón, kéjre vágyva
tágult hüvellyel rám borult
a mediterrán Anyaistennő,
Astarte, Istár ő maga...
és tébolyult nászba fulladt végül
a tengerpart, az egész éjszaka.

Valljuk be végre

Azúr felszínen tűnődő, kart-karba öltő,
könnyedén csacsogó hullámvonulat
mélyébe elrejt a zsákmányra éhes,
meredt szemű, vándorló kardhalat.
Így rejt bennem is a hormonok kémiája
a belém kódolt vágyat és széndékokat.
A felszínen egy gondolat megvillan,
mint zátony felett a hullámtaréj,
és a mélyben máris készülődik
a test-test elleni küzdelem, a kéj.
Hisz erről van szó, valld be te is végre,
ne szálljon majd lelkünk hazugul az égbe...
kellesz nekem nagyon és kellek neked én,
ezért a líra, az ölelkező rímek,
ezért íródik minden költemény.

Tűzről pattant komámasszony

Lányai erényét őrizve vitézül
(nohisz, tán jókor még, idejekorán...:)
megküzd a locsolók sisera hadával;
a nagy sonkacsontot forgatja szaporán!
Tűzhelye nem lankad, se bösz indulatja,
kiürült tepsijét folyvást telirakja;
nem fogyhat ki soha a jó túrós lepény...
S tölt a poharamba, üresen nem hagyja,
nyájas arcukat imígyen mutatja.

Bizony mondom néktek, hogy az ilyen asszony
megérdemli versem, s hogy dalra fakasszon!
Húsvétnek hétfőjén ezért írtam én is
ezt a kis köszöntőt, szögre ne akasszon!
Becsülöm sonkáját, ő meg a kolbászom!
(mivel pénzem nincsen, ez az adu ászom)
S ha kettesben maradunk, nincsenek már mások,
előkerülnek majd a piros tojások!

Éjszakai járat

Tejfehér, tömött mellén
megfeszült a blúz,
odapréselődött mellém
és az ócska busz
hörögve és zihálva
elindult a zúrós éjszakába.

Ő minden zökkenésnél
sikkantva rám borult,
aztán egy fordulónál
a sarokba szorult...
A kéjes percek gyorsan teltek,
végül nem maradt hátra más,
szólt a recsegő dobozhang:
Végállomás!

Leszálltunk egymásról
végre, nagy sietve,
el is búcsúztunk,
azt hittük örökre...
Kár, hogy nem szálltam ki én,
időben, még félúton...
most az idézést szorongathatom
tejfehér, tömött mellei helyett
a zsúfolt járaton.

A szenvedély szaga

Eszemet vesztem e nőtől,
ettől a buja bestiától,
megőrülök érte és tőle,
testének minden hajlatától!

(Ó, a trópusi nagymacsák
pézsmá- és vérszaga,
fátyolként libbenő
kábító illata
lótusznak és szantálfának,
ezernyi örvénylő képzete
a Kámaszútrának...
ahogy folyton és fojtón
kavarog felettünk,
betódul ajtón és ablakon,
míg süketen, félig vakon,
minden mást feladva, feledve
morált, illemet és józan észet,
űzzük, hajszoljuk végzetes,
végletes, bűnös szenvedélyünk
mely tűzvészként emészt...)

Eszemet vesztem e nőtől,
ettől a buja bestiától,
parázsként perzselő szemétől
lobogó lángtenger hajától!

Nem tudok szabadulni tőle,
ettől a buja bestiától!
Nem várhatok kegyelmet immár
sem élettől, sem a haláltól.
És ha mégis elengedne,
akkor se szabadulok többé
a vér, a pézsma, a szerelem
lepelként rám boruló illatától;
a tűzvészként tomboló
vágynak és szenvedélynek
lelkemet átító
vad szagától.

Nászrahívás

Vidám szerelmi tüzek
pézsmailatú füstcsíkjai
az atlaszkék ég felé nyújtóznak
és összeölelkezvén feloldódnak
a langy fuvallatokban.

Diána két vadász szüze
fut elibéd, s rivall:

Jer, leány!

Téged vár most
a megszentelt liget
mámorító tavaszi nászra!

A gyönyör hullámverése

Hatalmas hulláma hanyatlókött a kéjnek,
sós izzadság-tajtékja arcomba csapott
és csak sodródtam,rángtam tehetetlen,
mikor a hullámverés magával ragadott.

Beszívott örvénye a vad gyönyörnek,
bűvös kábulatban jól megforgatott
és a mélységből a Tejútig felérve
kezembe foghattam egy hulló csillagot.

Egy pillanatig azt hittem, én vagyok az Isten
öntőformádba míg forró magom belecsurgott,
de a hatalom és teremtés múltó mámora elillant;
már csak a bánat sírt és a magány vicsorgott.

Perpatvar

Csöndes hegyi alkonyatban
konyhakövön tányér csattan
százfélé repül cserép.

Égőszemű ifjú asszony
(fő dolga, hogy dalt fakasszon)
elébem kilép.

Két kis keze ringó csípőn,
pergő nyelve harcra kész;
alig várom már, hogy mondja...

Betegségben nem ápolitál!
Más nők után kujtorogtál?!
Pernahajder, vén csibész!

Ágálna ő indulatban,
de tomporán tenyér csattan...
s bár szikrát hány két szeme

a haragja gyorsan illan,
szép mosolya már rám villan.
Más nőt?! Egyen a fene!

Féltékenység

Fekete selyembe talpig burkolnálak!
Senki más ne lássa gyönyörű testedet,
és a nap sugarát sárga lángba zárva
tűznék rád szépséges birtokjelet.

A zöldszemű szörny

Lelkem sötét angyala
sziszegő parancsszavamra
kedvenc macskádba beköltözött;
most téged kémlel, néz hideg szemével.
Rögzíti minden mozdulásod,
csípőd és kebled minden rezdülését,
mint stúdiónyi rejtett kamera.

Már egy hosszú hét minden éjszakája
elolvad lassan, mint a gyertya,
olvadt cseppje csurran
és lassan nő dühöm idebenn...
mert nem múlik a kétely
még sincs bizonyosság.
Meg foglak ölni.
Nem bírom tovább.

Emlékfilm

A lépcsőn felfelé, titokban.
A lány előtttem, pirosban.
Napbarnított combok
a szoknya alatt.
Lassan sűrűsödő alkonyat.
Fölfelé haladva, egyre feljebb.
Utána nyúlni, remélve hogy beljebb...
(Idáig élénken emlékezem.
De elszakad filmem, megállt lemezem.
Néha mégis, izgalomra vágyva,
az emlékek polcáról leveszem.)

Plázs

Szemszíne kék volt, mint a tengeré
a Nápolyi-öbölben néhanap
mikor dél felől fújnak forró szelek
és kínjában vért izzad a Nap
az eget a sós víz mind magába szívja
– a part szinte már lángra kap...
(rajta csak egy bikini alsó
rajtam egy kimustrált kalap)

Hajszíne olyan volt, mint a napsugáré
vagy inkább mint a jaffanarancs héja
miénk volt a part a vad hőségben
csak fölöttünk körözött pár héja
balkezével beárnyékolta szép szemét
jobbja közben hajamban matatott
(lekerült róla lassan az az alsó...
és elfújta a szél az ócska kalapot)

Don Juan a bölcsészkaron

Ó, ti bonyolult lelkű,
csúnyácska bölcsészlányok!
Ráncolt homlokú,
bűbájos okoskodók,
megfejtendő ál-talányok!
Mily könnyen szédültetek
megértő karjaimba!
Ti elomló puhatestűek,
mások számára
reménytelenül rusnya, sok
kultúrsznob „kékharisnya”...
Ti voltatok a havi átalányok.

Mire megkaptam
egy gőgös bombanőt,
közben több bölcsészlány „megvolt”,
mint amennyi gomba nőtt...
És mily hálásak voltatok!
Emlékem dédelgettétek sok éven át...
Rám gondoltatok,
míg férjetekkel háltatok,
pedig én senkit nem áltatok,
csak azt adom, mi lényegem:
a hódítás, mi lenne más!
Engem még most sem
az esztétika érdekel,
elég nekem két szép női mell...
és a bársonyos combok közt
a nők legfőbb éke...
Bánom is én, hogy elérhető-e
szerintetek a világbéke...

Veszélyes férfi

Ó, azok a régi bűnök!
Virtusból felhajtott vad szeszek,
késsel az élő húsba vájt,
torz hegként gyógyuló sebek!

Tetoválások és törések,
emberölések és ölélek
sok kétes megbízatás,
idézések és szökések,
vádalku, kihallgatás...

Ha a szemébe nézett, megborzongott
a legtöbb férfi és szinte minden nő.
Szíve nem lágyult el soha,
maradt kemény, mint a kő.

Átgázolt mindenkin, mindenen,
életen és vadvirágos réteken,
hegyi folyón, kifosztott bankon
és összetört női szíveken.

Mégis, amikor lelőtték,
templomok mélyén áhítattal
érte égtek gyertyák százai,
térdeltek a meggyötört nők,
lelkükben irgalommal,
szívükben a szenvedély lázai
és mindenki küldött egy fohászt,

hogy tegyen az Úr kivételt e napon:
hadd jusson be ez a bűnös
a mennyországba mégis,
egy nyitva hagyott hátsó ablakon.

Genetika, proli fiúknak

Ej, dönts le az ágyra, ne siránkozz!
Ne szisszenj minden karmoláshoz!
Markoljad a mellét, harapd a nyakat,
az osztályharcból neked ez maradt!
Ha élvez a lány és a kéjtől sikoltoz,
balhézik az apja vagy anyja rikoltoz,
te csak verd bele keményen akaratod,
és szórd szét a világba ócska magod!
A történelmet mindig a győztesek írják,
de néha a lányukat a vesztesek bírják...

A hét asszony

A Hétfő Asszonya pirosuló újrakezdés;
lehetőség-érccel, hittel teli bányá,
lobog, tervez, ő az örök pezsgés,
hajfonata bomlik, de ő mit se bánja.

A Kedd Asszonya halvány rózsaszín,
mint a frissen kelő tavaszi hajnal;
virágok fölé hajlik csendesen,
reménykedik még, nem gondol a bajjal.

Titkokkal teli a kék Szerda Asszonya,
szemével múltba, jövőbe egyszerre néz,
ha kibontja kontyát és elibéd teríti,
sejted, hogy a csókja édes, mint a méz.

A Csütörtök Asszonya rezedazöld,
nem tart igényt az Égre, ám övé a Föld!
Munkáját, hitét egyként belé veti,
ám gyümölcsét magának szüreteli.

A Péntek fekete Asszonya a gyász,
elvesztegetett lehetőség és remény,
mardosó büntudat és elmúló láz,
koporsójába tett párnája oly kemény...

Bezzeg a Szombat asszonya, a kis ledér!
Reggel üde fruska, ám este bajadér,
bíbor tunikája alatt átsejlik a teste,
amennyit fizetsz érte, ő pont annyit ér...

A Vasárnap Asszonya bölcselkedő;
könyve szivárvány lapjait pergeti,
belenyugodott már réges-régen abba,
hogy a költő mind a hét nőt szereti.

Intimitás

A lélek kútja

A világ végén van egy kút,
mélye sötét, mint az ében,
s ha leszáll a bársony éj,
a félénk Hold fürdik hús vizében.

A víz színe atlaszkék,
mint köntöse a Szűznek,
a pergő kristálycseppek
minden bűnt elűznek;
lemonak-elmosnak
minden hazugságot,
csöndbe bűvölik
e zajos-rút világot.

Előttem itt tátong e kút;
beléhullt minden bűn,
elmerült lenn a múlt.
Álarc és máz nélkül,
koldusként állok itt,
ki jó szóért cserébe,
boldogan megosztja véled
tünékeny álmait.

Napnyugta

Kebled párnáján megpihenni jó.
A nap kihunyt pár perce már,
csak csendesen csordogál a szó.
A veranda hűvös, szinte már hideg,
az alvó macskában is szunnyad az ideg,
most nem rándul meg, ahogy szokott, a teste
ránk terül a nyugodt, koraőszi este.
Magunkra húzok egy gyapjútakarót,
kortyold el nyugodtan a forró kakaót.
Időjárást mond az unott rádió,
(az egyetlen hírműsor, ami néha jó...)
Lehet, hogy volna mit csinálni odabent,
de csábítón marasztal ez az őszi csend.
Halkan dúdolgatom a készülő dalom,
milyen ritka vendég ez a nyugalom...

Őszi napsütés

Ölembe hajtva szép fejét
madonnaarcát a napba tárta
s lehunyva két bogár szemét
a könnyű álom csábítását várta.
A puszta fölött járó széltől
megóvott minket az ősi domb,
s míg én vigyáztam nyugalmát,
álmaik kifecsegte nékem
a széltől borzolt őszi lomb.

Esti csend

gördül a nap a domb hajlatán
lombtalan áll már a vén platán
kékségbe mélyült a délután
szellő simít végig homlokán

felhőn vet ágyat az alkonyat
kinyújtóztatnám a lábamat
venyige pattog a tűzhelyen
jó lenne meglelni már helyem

füstöl a tűzre kotort avar
kutyák ugatnak de nem zavar
fáradt szemem melleden pihen
van hová lehajtani fejem

Elcsitulva

Túl vagy már a napi harcon
és a fehéren izzó arcon
az extázis villámcsapása
gyertyafénnyé szelídül.
Válladra a béke önként,
kivételes kegyelemként,
galamb képében odaül.

Hideg, hideg, langyos, forró...
(felnőtt játék hajnaltól éjszakáig)

Hidegen hunyorgó csillagok,
hideg neonfények égnek.
Míg áttörök a kocsisoron
hideg kurvák hidegen néznek.
Hideg a nagyfőnök, szemüvege villan,
hideg a titkárnő... kirúgnak unottan.

Langyos a légáram, a mosdóban a víz,
langyos ez a leves, mint oviban a gríz.
Langyos már a vita – elmúlt este tíz.

Forró a kávéd, a csókod, az öled...
Jaj, de jó végre, hogy itt vagyok veled!

Hajnali kényeztetés

az ujjbegyed hegye
oly sima, oly puha
mellem óceánján
csónakként siklik tova
finom érintésed
félálomban érzem
mire felébredek
felizgatsz egészen

Zuhany alatt veled

Oly intim ez a hangulat
csendben a zuhany alatt!
Fürge vízcseppek csordulnak,
csepegnek, és fröccsenve
verik az üvegfalat...
az erek patakka egyesülnek
és a síkos bőrön kéjesen
végiggördül a hab-vonat.
Buja gőzfelhő ölel át puhán
és nem számít már,
hogyan hol van a ruhám,
mert itt akarok maradni
véled végleg,
és elázik ugyan a levonat
de az se számít
(a magazin úgylis csak ámít...)
és lám, itt meghitten
a zuhany alatt
tudod mit kell tenned;
és én végre benned
megtalálom magamat
és régi hangomat.

Esti fürdő

– Kérsz egy kis kaját?
Egyél, míg megfürdök! –
s egy mozdulattal feltűzte haját,
a síkos vízbe kecsesen belecsobbant.
Irigyen néztem, hogy orozza el a kád
előlem, ki úgy szeretne volna
körülfogni még dereka hajlatát.

Habteste eggyé vált a habbal,
fürdősók fűszeres illata szállt,
a gyertyák lángja egyszerre lobbant,
de máris pára lepte a talányt;
hogy ott volt, karnyújtásra,
ám mégis érinthetetlen...
és én úgy szerettem
azt a varázsos-édes habléányt.

Hajnali intermezzo

Kis borzongással
lépett ki a kertbe,
lenge ingét
mégis a padra dobta,
királynői göggel,
mint ki vállat von:
„Mit nekem?!”

Nem tudtam betelni
azzal a félfordulattal!
Egyszerre volt
szűzi és ledér,
végighullámzott
háta karcsú ívén,
rezdülő csípején.

Halántékomon
lüketett az ér,
és egy szép kövér
verítékcsoport
csendben legördült,
míg agyamban
a replay gombot
nyomkodta valaki,
ismétlésre várva.

Karján felágaskodtak
halvány, szelíd pihék,
kibomlottak holló tincsei,
mohón bámultam
izmos combját,
repdeső kezét
miközben elfutott,
és a harmatos fűben
nyomot alig hagyó
formás lábfejét.

A császárfá ágait megrázta,
s a lezúduló cseppek
mind véle kacagtak.
A vidám hangokra
rigó válaszolt,
s a kelő naptól
felfénylett az ablak.

Fényjáték

A sötét padláson arcát felemelte
és a cserepek közti résen
bevágó fénysugárban
a porszemek táncát figyelte
mint egy ámult kisgyerek.
Valami bekattant agyamban,
mint egy öreg lakat,
és éles emlékként
örökre megmaradt
az a tünékeny, banális pillanat,
amint a lány fénysugárba néz
s a fény reá melegen vissza...
csillog a perc, mint a sárgaréz
az arc kontúrja olyan tiszta...
Meleg szemének rebbenését látom,
amint megáll a pillanat mindörökre,
mint magányos utas, mozdulatlan,
a rohanó idő ablakának dőlve.

Ódivatú szerelem

(egy)

Kis kezeddal simítsd végig
az éj bársonyát,
öltsd magadra szépen,
mint egy szép ruhát!
Válladra a csend sző kendőt,
tűzd rá az ég csillagát,
s hallgassuk az éjben némán
szívünk dallamát.

(kettő)

Az emlékezés aranyragyogása
szelíd fénnel derengi be házunk.
(Régen vad lángok
lobogtak dúlt szívünkben,
elemésztett szerelmi lázunk.
Most a kertre bársony éj borul,
mély csönd, meghitt hallgatás.
Szellőtől borzolt lombok
halk zenéje hallik,
és kebled pihegése, semmi más)

(három)

Mint a partra vetett halak, lüktetve verdes megriadt
szíved, te kismadár... megfogtalak!
Gyengéd csapdaként fog körül e két tenyér,
aranykalitka vár, friss víz, morzsálló kenyér...

Teljesült sóvárgó vágyam, ím itt a perc, amire vágytam!
Elképzelem máris: hallgatom füttyödet boldogan,
és majd az én dalom is ritmusa szerint alakíthatom...
Kalitkád kulcsát örökre eldobom!

Ám a fogoly madár nem dalol nekem, álmaim
végleg eltemethetem. Mit tehetnék? Szabadon eresztem,
hadd daloljon önként, lomb közt, útmenti kőkeresztben.
Szállj el szabadon, kismadár! Rab szívem mindig visszavár!

Tűnt szerelmek nyomában

Krétajel

Kapkodó kézzel felrovott
krétabetűkből tudom, hogy ott,
a zöld ajtó mögött pár éve még
egy fiatal nő lakott.

Az ódon kapualjon, míg végigkopogott
magával friss illatot vitt, vagy épp hozott.
A tünékeny illat eloszlott rég az égben.
Mitől van, hogy néha mégis, újra érzem?

Nap szív, eső mos egy halványuló nyomot,
holnapra, meglehet, eltűnik talán.
Tompuló agyam még őrzi emlékedet.
Egy hang. Egy illat. Kopott jelek csupán.

Légből kapott firókák

Felszállt a buszra és búcsút intett,
ujja a levegőbe írt még valamit.
Talán a címét? Új versének rímét?
Tán szomorú szívét hagyta itt?
Ezt már soha meg nem tudhatom.
Magamra maradtam ott, a műúton,
a légből kapott firókát elsodorta
sokáig visszatartott sóhajom.

Emlékfotó

Egy röpke emlék,
mi belőlünk megmarad.
A fejedre biggyesztett
bolondos kalap,
az egymás mellé állás,
az összetartozás,
a perc varázsa
és a búcsúzás.

Gyorsan peregnek
az órák, mint a spórák.
Holnapra hűvös reggel fogad,
elillant rég a bűvös pillanat
és részvétlen, szörnyű gyorsasággal
nélküled zuhan rám a nap.

Kendő

A puha törlőkendőt,
mely még őrzi
kezednek illanó nyomát,
szorítom arcomhoz,
görcsösen;
mint elalvó gyermek,
aki már csak
álmában remélhet
jó anyát.

Emlékezés a kis vörösre

Mandulaillatú búbánatom
szívem legmélyén tartogatom,
párolog csendben, mint a cián
(hajad megfesthetné akár Tizian)
elmentél már, a szerelem elhagyott
hangod emléke sóvárgó fagott
szívemben csak néha idézi fel
(a régi érzés mikor életre kel)
a mandulaillatú búbánatom
életem végéig tartogatom.

Mirabolán szerelem

Hullik a vadszilva,
a mirabolán;
legurul a vasúti
töltés oldalán.

Ó, én Mirabellám,
csodás kisleány,
fekszünk-e még együtt
a töltés oldalán?

Érett a vadszilva,
a húsa olyan édes,
a tehervonatoknak
dübörgése rémes...

húsodba fojtottam
félelmeimet;
bárcsak kínálhatnám
érett szívemet...

Ó, cseresznyeszilva,
vad mirabolán,
fekszünk e még hamvasan
a töltés oldalán?

Hiányzol

Napfényben fürdik a tér.
Mért felhőzi mégis a bánat?
Sorra tűnnek fel a gyönyörű nők.
Mért kívánkozom mégis teutánad?
Virágok ontják illatukat,
telt szirmú rózsák és telt keblű lányok...
én csak kortyolom hűvös narancslémet,
bensőmben nőnek a hiányok.

A csend csigaháza

Egy csendes csigaházban kéne élnem,
nem félnem, semmit nem remélnem.
S mit hátrahagynak a csorduló napok,
a hordalékot új kamrákba falazva
lepecsételni minden korszakot.
Opálszínű derengésben ülve
hallgatni a semmi moráját,
emlékét sem őrizve a világnak,
feledni sóspárás illatát.

A nagy spirálnak végére elérve
magát a Házat is elhagyni hűvösen,
szabadulva végleg minden nyűgtől;
az lenne jó, már őszintén hiszem.

Nézd csak! Ott fog a lelkem is lebegni!
A tengeri és alkonyi ég között, szívem!
Ott, hol semmivé ég minden emlék...
s mit érzek irántad még... hát oda elviszem.

A Halál zálogháza

Sárgán csillogó arany szívemet
főúri göggel elébe vetettem.
Sápadt ujjával, pénzéhes kezével
hadd keressen rajta hibát, makulát;
mindentlító szemét erősítve fénnel,
nagyító lencsékkel, szemből és haránt.
Az igyekezetét gúnyosan követtem,
kinevettem őt, a Becsüst, a Halált.

Tisztán fénylő szívem piszkos ára
most ott hever a márványasztalon.
Hűségem, hitem, halálom pénzre váltva
az elhagyott kedvesre ráhagyom.

Erdei találka

A tisztáson, a nagy fa alatt,
ott várj reám, szívem!
Odaviszem álmaimat,
mit szótt az ihletem...

A tisztáson, a nagy fa alatt
majd boldogok leszünk,
ha levetjük nyűtt szerepeink,
csak hiszünk, szeretünk!

A tisztáson, a nagy fa alatt
sokáig vártalak.
Hideg kék ködből szótt kabát
takarja tűnő árnyadat.

Hajnalban, jó korán

Kikelt az ágyból, nyújtózott egyet.
Élvezte fiatal testének ébredését,
gyors mozdulattal feltűzte dús haját,
s én hallani véltem a szívverését;
azt a csendes, nyugodt dallamot,
mely elkísér azóta is, bár ő elhagyott.

Bár megállt volna az idő mindörökre abban
a gyöngyházzsínű, derengő pillanatban
az intimitás puha csöndjébe zárva,
hol az ember lehet néha egyedül,
de mégsem árva.

Aranyabroncs

A gyűrűsujjról lecsúszott a gyűrű.
Óvatlan percben messze elgurult.
Ó, hová lett az arany szerelem?

Csak visszhangja maradt a fülemben,
mikor a kőpadlón megpendült a csendben
s egy búcsúvillanás, mikor elindult sebesen.

Szorította ujjamat már régen,
nem véletlen, hogy most elveszett.
Nézhetem ujjamon a hült helyet!

De abroncsának szorítását érzem
változatlanul ujjamon, szívemen.
Ó, mivé lett az arany szerelem?

Örök függés

Éreztem hogy elvesztem,
ha a kezét eleresztem.
Mégis, arra vágytam
sok dacos pillanatban
és elalvás előtt az ágyban,
bárcsak lenne már vége,
lenne szívemben
szabadság végre s béke.
Ám az ébredés utáni
első mozdulattal
kezét kereste máris a kezem,
és most sok évvel azután,
hogy végképp elvesztettem,
érezem itt belül,
hogy valóban elvesztem!

Túsarkain, sietősen

Túsarkain sietősen
elkopogott a Szerelem.
Nem tudtam már mit mondani néki,
ő meg rohant, mint rendesen...
hosszú szőke haja és kékmintás ruhája
utána úszott a lenge szélben,
én meg csak álltam, üres szívvel,
sötét homálynak tűnő fényes délben;
míg elkopogott mellőlem a Szerelem,
és tudtam, nem jön vissza sohasem.

Keserédes

illat illan, mint a füst
a tó felszíne színezüst
esténcént rád gondolok
de ha szólnék dadogok

te vagy bennem és előttem
mind alattam, mind fölöttem
jobbomon és balomon
jelként a homlokomon

ha állok fekszem vagy ülök
ha csillagokba szédülök
benne vagy mozdulatomban
minden egyes szándékomban

benne rejlesz gesztusomban
édes ízként gusztusomban
rád gondolok vagy ha nem
ritmust versz a szívemen

illat illan mint a füst
feketedik az ezüst
esténcént rád gondolok
s a halállal álmodok

Délután a nyári réten

A virágos mezőn sűrű fűbe dülve
testünk elintézte a vágy dolgait.
Aztán jóllakottan, csendben,
hanyattfekve bámultuk
a felhők játékait.
Napfivérének hófehér nyáját
égi akolba terelte Szélkirály,
a víz felett a légtelenben úszott
az álmokat hordó hószerű sirály.
Mézillatú csendben, dús melegben
zümmögött a nyári délután.
Mindkettőnk másról álmodoztunk
a fűben fekve, egymás oldalán.

Emlékek bora

Pirkadt bort iszom,
túnődve, kortyolgatva,
mint a lassan járó,
megfontolt öregemberek.

A nap besüt már
a hűvös verandára,
deríti a bort
és borús kedvemet.
Szükszájú pohárban,
méltóságteljesen
forgolódik a karimás,
testes nedű.

Valahol a hegyen
(vagy talán Somdúlón?)
barna mélabúval
szól egy hegedű.

Ám most új vendég jött...
és az ő kedvére
kezdenek friss nótát,
már nem is szomorút,
mást pengetnek gyorsan,
vérpezsdítő ritmust,
elűzve távolra
a sötétlő borút.

De az én szívemben
a homály nem oszlik,
megüli kedvemet
mint az őszi köd.
Még egy korty vár
és egy régi emlék...
Napkorong világít
és a köldököd ---

A régi út

Türelmem vesztve vártam mindig otthon,
hát elébe mentem sokszor inkább
a keményre taposott, poros földúton,
hegyi pincék közt a beeső fényben,
hol minden fa ősom, rokonom.

Ezer szállal fűz e táj magához,
bár útjait már régóta nem rovom
és nem is lenne ki elé kimennem
a hegyi pincék ferde fényben
a keményre taposott földúton.

Az utolsó tűzgyújtás

Nem sajnálom a fogyó tűzifát!
A máglyába rakott hasábok tüze
sugározza rám az ősi mágiát
legalább még ma egyszer...
még egyszer, utoljára!
Szálljon kéményem sűrű füstje
és telepedjen rá a tájra,
köhögtesse az erre járót cudarul!
Hadd lássa, nem bánik a fával fukarul
a vén zsvány, ki most bőszen
egyre csak rakja, rakja még,
s ha már mindene a tűzön ég,
hát odeveti rá versét is dacosan!

Ha már dalaim nem könnyezték
meg alaposan a fehérnépek,
e hálátlan dögök,
legalább füstjük marja szép szemök,
míg engem elvisznek az ördögök!

Búcsú a kandalló előtt

Tűz táncol metszett poharunkban,
kortyold az emlékezés óarany borát,
odakünn Tél Herceg gyémánt szíve dobban,
sötét űrbe sugároz fagyfantáziát;
itt ben a lángokba révedünk s a csendben
szívünk egyszerre mindent hall, s belát,
a jégtűk pengését a téli kertben,
és közös múltunknak számos évszakát.
Poharad tett a kandallópárkányra
és add vissza utolsó csókomat, szívem!
Én már eltávozom a túlsó partra,
de emlékeimet magammal viszem.

Timor mortis

Ha eljő a tél megint,
az elmúlás megérint,
halálnak félsze meglegyint
és lassú örvénye szédít;
ki nyújt feléd biztos kezét,
meredek úton ki vezet,
kunyhómenedékben
szelídfényű lámpát
néked majd ki gyújt?
Meleg ételt, hús italt,
forró ötlet mondd, ki ad?
És ha a halál végleg leterít
halott testedre lepedőt ki terít,
ki mond feletted egy imát?

Szembogár

volt valami végtelen
valami sejtelmes
valami érthetetlen
és mégis értelmes
valami gyönyörű
hullámzó és selymes
titkokat tudó
ódon és rejtelmes
és friss, fiatalos;
letisztult, szelíd
és csikó-szabados;
valami végtelen
tudás abban
a szembogárban...
valami csoda rejlett
abban a tűnt nyárban

Egy nő illata

Lehet, hogy csak az illatát,
azt szerettem,
meg ahogy perdül-fordult,
csípeje rezdülését.
Szemének büszke villanását,
melyet a nász kéje
opálos fátyollá oldott,
s a blúzán átmeredő
két rátarti bimbót.
Lehet, hogy csak a száját,
azt szerettem,
mikor érzéki csókba fulladt hirtelen,
és forró ölet, melybe behatolva
minden meghitt lett
és mégis végtelen.

Vonatablaktól

Lábszárközépig állt a vadvirágban.
Combja körül kreppszoknya repdesett,
mellbimbói átdöfték a blúzát,
kezében vergődő búcsúüzenet.
Le kellett volna vonatomról szállni,
nem csak bámulni, ahogy integet.
Nászággyá tenni a vadvirágos rétet,
És boldoggá a két sóvárgó szívet.

Cigánylány

Szalonnaszletek, most segítsetek!
Füstös ízetekkel adjatok ihletet,
hogy felidézhessem magamban
azt a kis romát,
azt a pokoltűzön pörkölődött
ördögi aromát,
hatvannégy foggal villanó,
csábos mosolyát,
csípeje tébolyító ráncát,
örvénylő szoknyája ezer ráncát,
fűben suhanó barna bőrű lábát,
mely mint mély árok fölött
az átszökellő őz...

(A múltba révedő tekintet
e képen elidőz
és csípi is már a régi tűz füstje
káprázó szemem,
míg magányos asztalomnál
ülök és eszem,
szalonnát, hagymát vágok,
bort iszom és emlékezem.)

Perseidák éjjelén

Vajon hol heversz
e csillagfényes estén?
Kezed más hajában babrál,
vagy a testén
szilaj vágyat szítva
s mint a szilva,
érett ajkad szétnyílik
puhán, hamvasan?

Ében szemed
látóterében
ki birtokolja
most a fő helyet?
Ki mondja néked
éppen, hogy szeret
és benned keres
társat, hű nejet?

Megoldván ruhádon
csatot, kapcsot és övet
ki ostromolja most öled?
S az a buján viruló
harmatos mező
kit ringat el szelíden,
mikor sikolyt már csak
halk sóhaj követ?

És ha túl van már
a vad tusán,
ki nyugszik melled
tömött vánkosán
és vajon most
kit becéz
a szirmokat idéző
két női kéz?

Októberi part

Karcos filmet vetít most az Ősz,
fentről, fenyőimről túlevél szital.
Terítene alánk finom szőnyeget;
de a Szerelem bizony már messze jár.
Fáradt fuvallat foszlánykődöket
fújdogál a folyóvíz felett,
ez még csak afféle furcsa előérzet,
később kerekedik belőle fürgeteg.
Addigra kecses lábnyomát se látom,
hullám mosta el a parti fövényen,
ködből lecsapódó csillogó vízcseppek
csurrannak lefelé szemüvegemen.

Októberi hold

jócskán csorbul már a Hold
hús párahab takarja
az ég sötétlő óceánja
láttatni nem akarja
nem kívánom felidézni
én sem a régmúlt időt
vissza úgysem tér soha
jobb ha elfelejtem Őt

nem őrzi lenyomatát
testének a hús moha
ezüstösen csengő kacagása
őszi széllel száll tova
nem látom nárcisz kezét
amint kimonója övét oldja
kormos felhőbe rejtezik
a bús október sárga holdja

Holdarcú lány

A holdarcú lány
mikor értem ma eljött,
halántékomba ezüstös
hajtűket nyomott.
Holdezüst arcában,
sötét szemgödrében
két csodás tűzű
türkíz csillogott.

A holdarcú lány,
mikor végre eljött,
énelém fényből szőtt
sálat is dobott;
síkos kígyóselyme
sziszegve tekergett,
nyakamra simult,
magához szorított.

Ziháló tüdőmből
a kék buborékok
halkan gurultak
a lábai elé...
Szívem megdermedt már,
végre nem szorongott,
szabadon szálltam
a sötét ég felé.

Suttogó sejtelem
sivatagi szélként
suhant át a holsötét
Halloween-éjszakán.
Csillámló porszemek,
mindössze maréknyi,
táncoltak a holdlány
parányi lábnyomán.

Őszi estén

Oly mély a csend. Szél sem susog.
S ha néha egy dió a fűre koccan,
hallani vélem az alvó pelét,
amint fészkében riadtan moccan.

Oly mély a csend. Hallgat a kertem.
Én is hallgatok. Rég nem énekeltem.
Elszálltak a széllel a szerelmes dalok.
Lábnyomod sem őrzi a hűtelen homok.

Oly mély a csend. Nem szól madárdal,
nem zsongít a szokott darázs-zümmögés.
Rég elmúlt szezonya már a szerelemnek.
Fátyolként borul rám a köd, s a feledés.

Hajnal felé

bársonyos éjszaka pergeti némán
ódon homokórán a múltó időt
magam heverek csak az éjfeli órán
át- meg átizzadván hűvös lepedőt

nincs másik test kinek nekifeszülve
lehetne megvívni szerelmi csatát
meddő vágyaimtól hiába hevülve
kergetem az álmom mely semmit se ád
hova tűntek már a szép tavaszi felhők
sétáján magányos a holdarcú leány
mással kacarásznak a dúskebelű delnők
nem érdekli őket a költő, a talány
egyik se akar ma lenge múzsa lenni
száguldani rímek hullámtaraján

Bánkódás

Már az is fájt, ha csak az arcomba nézett,
vagy kinyújtotta felém kis kezét,
mert nem értettem tisztán, mit is érzett,
mikor rám emelte őszinte szemét.
Mi elválasztott minket, ott és akkor,
minden baj, gond, tüskés félreértés,
Bennem kelt ki és lelkemben tenyészett.
Ó, bárcsak kitéphetném mindnek gyökerét,
és elnyelné őket az enyészet!

Banális sorok szakításról

A hamutál szélén a két cigi még füstöl,
mutatják csendben a hamvadó időt.
– Iszol még? – kérdi, pedig tudja, úgyse...
Utoljára ülünk így e csüggedt délelőtt.
Egy slukk, egy korty még, aztán máris vége
elszáll a szerelem füstje is az égbe.

A szív hídjai

A szív hídjai törékenyek, szívem!
Megroppan időnként az „örök” érzelem;
rossz estén, más reggelen néha ...
bár a társ nem mindig hűtelen, vagy léha.
Ám reccsen a palló mégis, azt hiszem...
a szív hídjai törékenyek, szívem!

Miattad múlt el (dalszöveg)

Mikor jéghideg kezedbe fogtad
a lüktető, szép szívem,
éreztem, belehalok nyomban
és ez meg is történt, azt hiszem.
Mert azóta, valahogy, nem élek;
nem hiszek már, nem remélek,
nekem az akkor elsziszegett pár szó
olyan volt, mint Balatonszárszó...
valaki másnak, aki előttem élt,
hitet adott akkor is, ha nem remélt,
de nekem ehhez már azt hiszem nincsen
elég kitartásom, kincsem...

Mert mikor jéghideg kezedbe fogtad
a lüktető, szép szívem,
lehet, hogy Én talán túléltem,
de meghalt bennem a szerelem.

Decemberben

Feketére fagytak a napraforgószáruk,
már a szívembe is beköltözött a tél.
Nem épülnek újjá a csalóka légvárák,
tudom, hogy ezúttal végleg elmentél.

A kifosztott szántótól elszálltak a varjak.
Szívemben sem maradt már csöppnyi öröm.
Csak tetőmön dermednek a kövirózsák,
a tetszhalott zuzmók s a varjúkőröm.

Hideg kályhám elé térdelek helyetted.
Bár lehet, hogy ma már be se gyújtok,
úgyse tűnnének el remegő kezemről
melegben sem a fagyási foltok.

Talán

A fehér karácsony kristály porháját
elmossa ónos eső, késő ősziés...
Ha valamit akarnál tőlem, drágám,
kopogtass ajtómon, ne késlekedj, siess!
Talán még nem húlt ki a tűzhely,
talán még felszítható a láng...
talán még lesz itt tavasz egyszer...
talán még nyílik a kékszínű katáng...

Értem síró nő

gyémántcsillogású könnyek
pilláidon még megülnek
tudom, visszatartanád

ámde mégis legördülnek
arcodon utat keresnek
cseppek csepp után

bánat csillan nő szemben
szenvetés a szerelemben
örök kétkedés

csak cseppek a boldogságból
keserédes tinktúrából
de nagyon kevés

gyémántcsillogású könnyek
többet tudnak, mint a könyvek
gyöngyfogsorú kacagás

és amikor legördülnek,
összegyűlnek, egyesülnek
az a vallomás

Zuhany alatt

Nem sírok, dehogy...
A zuhanyt megnyitom,
a vékony vízsugarak
folynak le arcomon.

Nem sírok, sosem!
Csak a szappan az oka.
Szemhéjamat szúrja
belülről. És az illata...

Nem sírok, most sem.
Nincsen rá okom!
A habot és emlékedet
magamról lemosom.

Ballada régi nőkről

Ó, hova tűnt a balga hit,
hogy lesz még szebb jövő?
Merre lépdelhet karcsú lábain
Edit, a büszke céllövő?
És hol van Lujza, a vörös hajú?
Nem sejtettem, hogy feslett,
bár az kiderült idejekorán,
hogy hajkoronája festett...

Merre jár Ágnes, a kis kuzin?
Elnyelte őt egy limuzin...
és én hiába vártam őt
a romantikus éjféli mozin.
A szőke oboás is elhagyott,
elcsábította egy kéjenc fagott,
s a zenekarban még annyi más
szerencsés flótás.

A hátsó ülésen vélem össze
többé a szép Gabi sem bujik,
igaz, nincsen kocsim se már,
roncs lett a vén Buick.
Elhagytak mind, rendre, sorra,
nem kíváncsiak régi műsorra,
az újhoz meg új férfi kell,
hisz ettől várható pénz, siker.

Ajánlás

Herceg! Te is voltál ifjú és bohó!

Ne nevesd ki régi hívedet!

Ki most egyre a múlton kesereg;

hogy hova tűnt a tavalyi hó?

Stációk, közhelyek, almacsutkák

– Hát megjöttél?
(Mit mondhatnék,
kezemben melleiddel,
a boldogság abszurd
helyszínén, a szűkös
előszobában, hol kíváncsi
kutyád is fel-felugrik
remegő lábaimra)

– Szeretsz még?
(Míg nyakamat szívod,
a plafont bámulom,
a pókháló-repedéses, foltos
mennyezetem tekintetem
rég emléket keres)

– Muszáj menned?
(a világ köröttünk
rombadólva, vastag hamu
fedi szerelmünk zsarátnokát,
én meg almát rágcsálok,
magja kesernyés, csutkáját
vesszőkosárba hajítom)

Már csak az fáj

már csak az fáj, ha arcomba nézel
mint a jeges telihold ma éjjel
mikor baktattam tőletek haza
és igazán lehettem volna oly laza
és elengedett és boldog; hiszen
annak az ölekezésnek összes
mézemplékét magammal viszem
utolsó rongyos batyumban akár
Timbuktuig tevén vagy halotti batár
zugába féltőn eldugva, nem behányva
homokdűnéken keresztül botorkálva
hinném hogy szabad szívvel pedig
a szerelem-pányva még ott feszül
musztáng szívemen legalább reggelig

Melankólia

Kesernyés füstszag, korhadás,
egy őszi parkban mi lenne más;
könnycseppként csöpög
a fákról a bánat,
látod-e, kedves,
még bánkódom utánad...
Pedig de régen volt
az a viharos délelőtt!
Sétálok magamban,
őszutón, még a tél előtt,
esélyeket latolgatok
borús kedvvel,
míg ruhám és lelkem
telítődik őszi nedvvel.
Egy szarka száll a fák alatt.
Szarkasztikus a pillanat
vagy inkább cinikus, ledér,
neki a tolla, nekem a sorsom...
milyen ellentétes, végletes,
gyászfekete és halotti fehér.

Nyughatatlan lány

Hova sodornak szíved vad folyói?
Az a dübörgő, pezsgő áradat?
Vajon a sorsok nagy aukcióján
eléred-e végül méltó áradat?
Bekerülsz a Híres Nők sorába?
Akiknek már képe is sóhajt fakaszt,
és majd holtod után is felizgatsz
szerte a világon millió kamaszt?

Ifjú nő, még akármit elérhetsz!
Utat törhetsz ezer férfin át.
De bárhol is jársz, mindig felidézem
szívverésünk csöndes dallamát,
mikor mellettem egyszer elhevertél;
hosszú hajad félig betakart.
Csillagpor szitált a vágyainkra
és csendesesen izzott az ég, a part.

Perc nyugalmat engedtélt magadnak,
aztán szilaj véred űzött is tovább.
Rég volt, mégis fel tudom idézni
szívverésünk csöndes dallamát.

Ízlésszindróma

Már nem hiányoznak
a mérges, vad szeszek,
ízorgiák, fűszeres húsokkal.
Lassanként galambszelíd leszek,
csendes, lemondó gesztusokkal.
A csípős paprika se kell már,
a cayenne-i bors, dijoni mustár,
lassanként oly szelíd leszek.

Nem hiányzik a régi nők illata,
a kéjt idéző füledt éjszaka,
a sűrű füst, amelyben elveszek.
Már későre jár, ha este tíz van;
a tányéromon csak tejbegríz van,
poharamban ásványvíz pezseg.

Tán még Joplin hangja is zavarna,
Santana gitárja felbosszantana.
Már csak Jacquelin du Pré-t hallgatok,
amint korongról Elgart játszik nekem,
a dallamok s a versek elszállnak a szélben,
velük száll a régi szerelem.
Majd jönnek langy esők
és zsendül a fű megint,
és visszaidéz a szent Tavasz
sok mámort, kéjt és régi kint?
Addigra én már, ki tudja hol leszek!
Tán elpárologok, mint a vad szeszek.

Adventi nász

sülő alma sistergett a kályhán
fortyogó nedve dús illatot ontott...
és felfénylett a kis padlásszobánk
mikor asszonyom haját s ágyat bontott

nyirkos takarók között a forró teste
hozzám simult áldón, adakozva
nékem a násztól lett szent akkor az este
máig arra emlékszem vágyakozva...

romokban áll rég szerelmem temploma
csak a csillagok egyformák a horizonton
remegő kezem alatt ráncos már a bőr
emlék a pézsmaillet a hajdani bozonton

Őszi zarándoklat

Nem tudok nyugodni sokszor,
ha egy régi emlék megkísért...
Hosszas könnyögrésre
(meg némi baksisért)
de beengedett ide a portás végre,
míg pénzemen elbotorkált
egy folyékony ebédre.
Itt vagyok az átriumban.
Akkor tanultam tőle ezt a szót;
áhitattal figyeltem Évát,
a szemüveges építész hallgatót,
míg ültünk, beszélgettünk,
ő arcát az őszi napba tárta
és míg én bután fecsegetem,
ő talán vallomásom várta.
Ó, bár tudtam volna,
hogymit is mondjak...
ám szám zárta egy dacos lakat,
mert nem tetszett nekem,
hogymég többet tud nálam ő;
még azt is jobban, hogyszeretem...
Hát figyeltük a tóban a halakat,
hogymeringnek unottan,
és én banális dolgokat
dadogtam sután, izgatottan
a lényeg helyett,
pedig ha felteszem a kérdést,
talán csók lett volna rá a felelet.

Éva végül magamra hagyott,
várta őt a statika szeminárium,
meg se beszéltünk újabb randevút.
Üres maradt a csendes átrium,
hol a kaukázusi diófáról
sorra hulltak a termések a tóba...
Ő belezúgott egy fiatal oktatóba,
tán hozzá is ment, ha jól tudom.
Itt lépdelek megint, a kis sétaúton,
taposok rég kihűlt lábnyomokon
a tó körüli parti homokon.
Dió hullik, puffan a díszburkolaton,
vagy belecsobben az algás vízbe.
Levelek repülnek, keringőzve,
a portás visszajön, kérdőn bámul énrám,
értek belőle, itt hagyom régi Évám.
Az idő elszállt, én is elmegyek.
Mögöttem gyűlnek az emlékhelyek.

Sóhaj

Hol vadul, birtoklóan,
hol lágyan, engedékenyen,
dús tejszínként csordulva,
édesen, lágyan, szelíden
telt a nyári délután akkor,
zümmögő, fűillatú csendben,
és kibontott hajjal járt a szerelem.
Most a Tél jött el,
kovakő szemével,
folyó-mélybe vermelt
dermedt ponttyal,
fényképedet pókháló lepi,
fémkeretben feszengsz,
szorosra befont konttyal.
Ó, katángok, boglárkák,
felmagasló kíváncsi kórók!
Lángoló versek, halk szonettek,
édesbús őszikék...
Hova tűnt a nyári lazúr,
a koraőszi kék?

Téli kék

Télen

Elhúztak délre már a vadlúd-ékek.
A derengő égen piszkosszürke felhő.
Hova tűntek a tündöklő őszi kékek?
Színük csak álmomban jön elő.
Üres sakktabla most a táj,
kifosztott szántó, elhagyott legelő.

Puskával vállán ballag a mezőőr.
Képzeteiben rántotta gőzölög.
Cigarettavéget tapos piszkos hóba.
A vízmosásban hömpölyög a köd.

A Duna felett ködkürt hangja száll.
Vontató dohog, mögötte két uszály,
épp hogy elférnek a bolyák között...
keskeny a víziút, de hajózni muszáj.

Magányos mozdony csattog Szob felé.
A masiniszta vastag kesztyűjével int.
Majd magyarázhatom a Mókusban az este
hogy mit kerestem a réten már megint?!

A bolt előtt látom a siető plébánost,
észre sem vesz, gondjai nyomasztják,
beteg a sekrestyés, pont advent előtt!
És nem jöttek még meg a szentelt ostyák...

Lehet, hogy örömet szerzek majd neki,
hogymiséjére holnap elmegyek...
Rámosolygok, de ő csak füstölög magában,
mint a túlparton a maróti hegyek.

A túloldalon menőnek adok egy kis előnyt.
Látom, a csapos az, s már rántja a redőnyt...
Betessékel az ajtón maga előtt örömmel,
aztán hamar kiszolgál megszokott sörömmel.

Kerek a világ, a pap papol,
csapos csapol, a költő meg ír,
s az élet minden rút bajára
előbb-utóbb akad valami ír...

A vadludak is egyszer visszatérnek,
lánykák örülnek majd réti pipitérnek,
előkerül a vándorsólyom is
(vajon merre járhat az örök bújdosó?)
és bánatos soraimat lesz tán eztán
ki néha magában felidézi... olyan olvasó.

Vendég a téli kertben

(egy)

Hullott almát kapar az őz
a szemcsés hó alól
barna szeme rajtam időz.
Egy szökelléssel távozik,
üres a kert megint
himbálózik a cserje ága...
az őznek búcsút int.
Én maradok csak és a pad
két öreg bútordarab;
űzött őzem a túloldalon
új almába harap.

Gyere vissza, várlak én!
– suttognám az őznek.
Fejemben, mint a muslicák
rímek kergetőznek.

(kettő)

A nyár halkán elment,
mint aki itt se volt;
s lám, már a bús ősz is
messzire kóborolt.

Kijöttem a kertbe
egy halk búcsúszóra,
mint öreg tanár
az osztálytalálkozóra.

Porcukor hóval van behintve
az elrozsdált levelek halma,
szanaszét gurulva illatoz
a fagy-puhította golden alma,
közöttük finnyás őz válogat,
s patájával néha toppant,
mikor a szomszéd kertben
a roppant diófa törzsére
kíváncsi harkály koppant.

Aztán unottan odébbáll,
nem zörren lépte nyomán
már a sün-dúlta avar,
ülök padomon, hideget se érzek,
már csak a csönd, a csönd zavar.

Téli paletta

Puha csend kárpitján
trillázik a színfolt,
hallgatják barna fák,
hamuszürke égbolt;
kékcinke, csicsörke,
zöldike, vörösbecy,
kertünk hó-csendjében
fülünkben egyre megy,
hogy a fa tetején
éppen mit skálázik,
a kis tollas-begyés
nekünk mit is játszik;
szívünk simogatják
csodaszép trillái...
kísér; míg csukódnak
csendünk szempillái.

Elhagyott pókhálók

csillogó csöppek pókfonálon
fények villódnak konstátálom
hogy valami illékony csoda
álom és ébrenlét mixelt mákonya
vesz körül csak a monitor világit
az ember leereszti elfáradt pilláit
de a kép megragad szemhéja falán
éjszakába fordul a fahéjszín délután
átmenet nélkül révületbe dült...
s a pókhálóban összegyűlt
sok keserédes őszi perc
úgy csendül mint a terc
mit ájtatos lánykák énekelnek
ódon templomhajókban
míg mások egybekelnek
és minden tovagördül tétován
csak a légvonatban megrezdülő
pókháló leng sután
míg egy csillogó csepp
dermedten ténfergő bogár
barna hátára csöppen...
képeid láttán erre gondoltam
a puhán bebónyáló szürkületben.

Csónak a téli parton

Elfeledve. Elhagyatva.
Félrelökve. Odahagyva.
Mire vágyódhatna még?
A túlsó part elérhetetlen.
De ha mégis...oly kietlen.
Ott se várja menedék.

Szinte érzi, ahogy roppan
bordája a kemény fagyban.
Lassan bedermed e lék.
Elfeledve. Odahagyva.
Szorongatva. Jégbe fagyva.
Nincs már sehol menedék.

Készülődő

jégre teszem a tűnt nyarat
a gyümölcsérlelő sugarat
frissét jégbe fagyva őrzi a levél
szilva hamvát titkolja a Tél
galagonyát somot és kökényt
másnapra való jó reményt

szívem is csak ráncos dió
elrejt mélyre ami jó
nyári kincseim őrizgetem
tavasszal talán előveszem
az is lehet hogy már sohasem
végleg kihűl a dermedt szívem

jégablakomon kitekintek
a tűnt időknék búcsút intek

Fagy közelít

Novemberi szél rázza
a száraz ágakat megint;
a nyáron megnyurgult
cserjék üstökét
két kézzel cibálja.
Hideg telet jósol
macskánk hosszú szőre
és a kertben élő mókus
vastag hája.

Mindenki túlélésre játszik,
tartalékol, spájzol, aggódva remél;
ki tudja, hogy mit forgat deres fejében
a jégcsapszakállú büszke vén.

Vérnász télidőben

levelek hullanak a kerti padra
hamvashéja szorít gerlét az avarra
ott, hol a hóból az ősz foltja kilátszik

memóriám mindig az illatoddal játszik
a látvány engem karnyújtásnyira talál
ölelkezik a mohó élet s a vergődő halál

hólé csöppen gallérom mögé
a héja a vértől már szinte megőrül
szárnyát óvón terjeszti zsákmánya fölé

a jeges víz gerincemen legördül
még látom magam előtt a szép szemed
amint riadtan takartad el vérző szíved

most levelek hullanak a kerti padra
fülemben lágyan zsongnak régi dallamok
előttem az avar foltját alvadt vér borítja

örülök, hogy itt magamban vagyok
és mikor hullanak a sárgult levelek
a szél Pán sípját fújja, míg rád gondolok

a héja most a száraz ágon gubbaszt
egy napot túlélte ő is, már megint
látja szívemben a jeges hótörleszt
hideg szeme végső éberségre int

Oxigénhiány

Tisztavízű tó tükrét tördeli szilánkra
a szilajuk szeszélyes északi szél,
haragos szavakat sziszegve fülembé,
majd hirtelen eláll, nem beszél.

Agyamat vasseprővel tisztára seperte,
elszáll minden füstös, zavart gondolat,
túlhabzó szívemet is lecsillapítja
a hirtelen rám törő döbbent áhítat.

Hegyek magasában a nagyratörő ember
a legvégén mindig magára marad,
kétségbeesetten hiába mantrázza
az imádságot, varázsszavakat.

Minden emlékemet, kézfogást és sóhajt
poggyászként sorsára hagytam odalent,
azt hittem, itt fent magamat megtalálom.
De csak úr tátong bennem, síri csend.

Nem szállít eszméket az idegek hálója,
halkan haldokolnak a neuronok mind,
azt hittem, a lényeg idebent van.
De fontosabb a halál, odakint.

A haldokló Tél

Az útmenti koszos hó
bomló, korhadó koporsó
benne fekszik a haldokló Tél
az elmúlástól fogvacogva fél
jégbedermedt csontkezét
észak felé kinyújtva
a sarki szelektől
és a hidegszívű emberektől
megváltást remél

Tűnődés a tóparton

Roppan a jégpáncél már a tavon
a lélekben sötéten csillan meg a víz...
Vajon mi vár rám az új tavaszon?

Kásás lett a hó, már alig csikordul
inkább csak elomlik lépteim nyomán,
lábnyom alján szürke hólé csordul.

Rügyek duzzadnak nekibátorodva
üdvözlík a napfény gyengéd sugarát
lassan az idő a délutánba fordul...

Ha a bőjti szél még új erőre kapna,
s elbújna a nap egy hosszú pillanatra,
vélném, hogy megint visszatér a tél.

De már a lélek úgy várja a tavaszt,
hogy eljő végre és mosolyt fakaszt,
mit minden arcra ráragaszt!

Jó volna, ha szívem felderülne,
nem rágná tovább a kétely mételye,
s az én arcomra is szelíd mosoly ülne.

Jégtáblák ringanak a sötét tavon;
remény és közöny és halvány bizalom...
Vajon mi vár rám az új tavaszon?

Tartalom

Előszó a kötethez 5

Álmok, színek, ébredések

A lélek mozija	11
Elalvóban	12
A festő álma	13
Álmatlanul az éjben	14
Álom és ébredés határán	15
Szabadban	16
Egyszer hajnalban	17
Álomba ájult	18
Éjszakai zápor	19
Tavaszi látomás	20
Hajnali intermezzo	21
Látomás a téli parton	23
Vízimozsi	24
Lóval álmodtam	26
Álmodozás	27
Magányos kisfiú	28
Vadlovakkal álmodó	29

Félálomban	30
Behunyt szemmel	31
Egy perccel hajnal előtt	32

Párnaversek

Lámpafény az éjben	37
Lázban	38
Tüdőgyulladás	39
Pornófilmforgatás	41
Elhagyott motelszoba	44
Bűnügyi helyszín	45
A tűpárna	46
Párapaplan	47
Emlékezés reggeli fényben	48
A várakozó	49

Enteriőrök

A múzsa ágyában, reggel	53
Itt bent jólesik most e langymeleg	54
Konyhai etűd	55
A szekreter	56
A tantinál	57
A régi szobában	58
Baracklekvár	59
Meditáció reggeli közben	60
Túnődés szűrt fényben	61
Reggeli fényetűdök	62
Kerti asztal	64
Hajnali miniatűrök	65
Fürdőben	66

Elhagyott házban	67
Záróra	68
Üres peron	69
Kamionfülke	70

A szerelem szökőárja / Test test ellen

Szeretlek	75
A szerelem lángja	76
Ómen	77
A szerelem szökőárja	78
Csendben ülve	79
Búvópatak szerelem	80
Buborékok	81
A szerető	82
A csókod íze	83
Hit a hűségben	84
A vágyról	85
Nincs új a Nap alatt	86
Hófúvásban	87
Menni	88
Akkor éjjel	89
Amazon a buszon	91
Szent nász a fövényen	92
Valljuk be végre	93
Túzról pattant komámasszony	94
Éjszakai járat	95
A szenvedély szaga	96
Nászrahívás	98
A gyönyör hullámverése	99
Perpatvar	100
Féltékenység	101

A zöldszemű szörny	102
Emlékfilm	103
Plázs	104
Don Juan a bölcsészkaron	105
Veszélyes férfi	106
Genetika, proli fiúknak	108
A hét asszony	109

Intimitás

A lélek kútja	113
Napnyugta	114
Őszi napsütés	115
Esti csend	116
Elcsitulva	117
Hideg, hideg, langyos, forró...	118
Hajnali kényeztetés	119
Zuhany alatt veled	120
Esti fürdő	121
Hajnali intermezzo	122
Fényjáték	124
Ódivatú szerelem	125

Túnt szerelmek nyomában

Krétajel	129
Légből kapott firókák	130
Emlékfotó	131
Kendő	132
Emlékezés a kis vörösre	133
Mirabolán szerelem	134
Hiányzol	135

A csend csigaháza	136
A Halál zálogháza	137
Erdei találka	138
Hajnalban, jó korán	139
Aranyabroncs	140
Örök függés	141
Túsarkain, sietősen	142
Keserédes	143
Délután a nyári réten	144
Emlékek bora	145
A régi út	147
Az utolsó tűzgyújtás	148
Búcsú a kandalló előtt	149
Timor mortis	150
Szembogár	151
Egy nő illata	152
Vonatablakból	153
Cigánylány	154
Perseidák éjjelén	155
Októberi part	157
Októberi hold	158
Holdarcú lány	159
Őszi estén	161
Hajnal felé	162
Bánkódás	163
Banális sorok szakításról	164
A szív hídjai	165
Miattad múlt el (dalszöveg)	166
Decemberben	167
Talán	168
Értem síró nő	169
Zuhany alatt	170

Ballada régi nőkről	171
Stációk, közhelyek, almacsutkák	173
Már csak az fáj	174
Melankólia	175
Nyughatatlan lány	176
Ízlésszindróma	177
Adventi nász	178
Őszi zárándoklat	179
Sóhaj	181

Téli kék

Télen	185
Vendég a téli kertben	187
Téli paletta	189
Elhagyott pókhálók	190
Csónak a téli parton	191
Készülődő	192
Fagy közelít	193
Vérnász télidőben	194
Oxigénhiány	195
A haldokló Tél	196
Túnődés a tóparton	197

Kajuk Gyula Lélek és test



9 789638 923912

